

101 bài Hiện thực 1

TNT Mặc Giang

thnhattan@yahoo.com.au

01. Chùa tôi
02. Nụ hồng cho em
03. Sám tâm nguyện
04. Sắc không mím nụ vô cùng
05. Từng cuộc hành trình
06. Tôi chỉ là Một Ông Thầy Tu
07. Cảm niệm Mùa An Cư
08. Cái nhìn thực tại
09. Quê nhà sẵn có từ lâu
10. Đức Phật vẫn ngồi yên
11. Núi có từ đời, biển có từ sông
12. Bùng vỡ
13. Thăm chùa thăm quê
14. Tự tại là đây
15. Cái đẹp vô thường
16. Bài ca sỏi đá
17. Xin cho em Một Đóa Nhiệm Màu
18. Một cây hai lá
19. Hỏi – Đáp
20. Bước đi rơi rụng mây ngàn
21. Một nụ cười vang
22. Ta đi, một cõi phù sinh hiện về
23. Biết rồi thì tích tịch tình tang
24. Khôn chết, dại chết, biết sống
25. Cuộc sống xưa nay quay cười hớ hớ !
26. Còn đó tôi đi
27. Cửa Phật từ bi, hóa nhiệm màu
28. Tôi gọi tên tôi
29. Từ ly ngày tàn
30. Chấm một điểm son, em tôi bắt diệt !
31. Tôi còn đứng đó với tôi
32. Cành không điểm nụ, trở bông mím cười
33. 40 năm, nhớ Ngài Quảng Đức
34. Cho hay, tỉnh mộng đêm dài
35. Đờ nét mây ngàn
36. Nguyên sơ, còn đó bóng hình
37. Giật mình tỉnh mộng ô hô !
38. Nương thân quán trọ, cuộc chơi vô cùng
39. Tôi thương
40. Ta còn nhớ ta
41. Tôi là người du thủ em ơi !

42. Hoa Đào một đóa
43. Châu viên một đóa Tinh Anh
44. Vô thường nhân ảnh, kê đầu điểm canh
45. Vào cửa tử, tìm về cõi chết
46. Hạnh nguyện ta đi
47. Tôi xin
48. Vào cửa sinh, tìm về cõi sống
49. Tôi bước đi giữa đôi bờ sinh tử
50. Tiếng gọi thương yêu
51. Tử sinh cát bước rong chơi
52. Trêu mình thế nhân
53. Lăn quay con tạo huyễn sinh vô cùng
54. Nhìn ta cùng hư huyễn
55. Mở cửa thêm hoang
56. Mở cửa ngày mai
57. Phù sinh hằng hiển hiện
58. Vào cõi nhân gian
59. Buông tay vô cùng
60. Ta là ta mãi mãi
61. Vương hình cát bụi lang thang
62. Chiếc bóng theo hình
63. Tôi còn đó vô cùng
64. Hư vô một cõi riêng mình
65. Người là ai đó nhĩ !
66. Hôm qua em đi lễ chùa
67. Mai sau dù mất hay còn
68. Biết mặt mũi người rồi
69. Bên bờ lau biển động
70. Mơ màng ôm vũ trụ
71. Nụ cười điểm hoa
72. Ta nhủ mình nghe
73. Không biết sống nghĩa là xuân đã chết
74. Sám hồi đầu
75. Con người phiêu bạt
76. Ta xin góp mặt cuộc đời
77. Vén lau lách bên bờ rêu sỏi đá
78. Đời ta từ đó !
79. Vô âm, cát tiếng thành lời
80. Tử thân đang ở đâu ?
81. Chết sẽ còn hay mất ?
82. Nào có nghĩa một vành cong trời đất
83. Ta đây hiện hữu vô cùng
84. Tôi phải chết
85. Tôi phải sống
86. Phải biết sống và bình yên vững sống
87. Mười năm kỷ niệm Chùa Giác Nhiên

88. Một cái nhú mây, nát hai huyễn tượng
89. Ta đang sống nghĩa là ta sẽ chết
90. Dù cát bụi hay là tôi, vẫn thế !
91. Sống, biết sống và phải sống
92. Tôi sẽ ngủ một giấc yên, bất động
93. Phiêu du một mình
94. Đời là một giấc mộng
95. Ngày qua như một cơn mơ
96. Kê đầu gối trắng
97. Hoa nở giữa rừng hoang
98. Đường dài nào có ngại chi
99. Chim ơi, như một giấc mơ
100. Tự chiếu rọi mình
101. Còn đó cơn mê
-

10 bài - Hiện thực 01

01. Chùa tôi
02. Nụ hồng cho em
03. Sám tâm nguyện
04. Sắc không mỉnh nộ vô cùng
05. Từng cuộc hành trình
06. Tôi chỉ là Một Ông Thầy Tu
07. Cảm niệm Mùa An Cư
08. Cái nhìn thực tại
09. Quê nhà sẵn có từ lâu
10. Đức Phật vẫn ngồi yên

CHÙA TÔI

Mồng 8 tháng Chạp, Vía Phật Thành Đạo,
Nhớ lại chùa xưa, quê cũ - Ngày 10-01-2003

Chùa tôi nhỏ nhỏ bên làng
Bên dòng sông quyện bên hàng thông xanh
Có tre mấy lũy yên lành
Có chim ca hát trên cành liú lo
Có con đường đất quanh co
Có người đưa đẩy con đò lại qua
Có mưa có nắng chan hòa
Có trăng có gió mặn mà tình quê
Có đầm sen nở sum suê
Dân làng xin hái đem về cúng dâng
Tương chao đưa muối thanh bần
Dân làng san sẻ góp phần chia nhau
Chùa tôi cửa trước cửa sau

Mỗi lần Hội lớn kéo nhau ra vào
Lời kinh tiếng mõ thanh tao
Tiếng chuông ngân vọng rạo rạo hồn quê
Có ve réo rắt trưa hè
Có cây phượng vĩ chờ che oi nồng
Chùa tôi có kiểng có bông
Xanh vàng đỏ trắng điểm hồng tô son
Có hàng ghế đá rêu phong
Có hòn non bộ nằm trong sân chùa
Chùa tôi quanh quẩn bốn mùa
Cùng dân làng sống hơn thua không mản
Thương yêu thân thiện hòa vang
Có ân có nghĩa chứa chan tình người
Chia nhau câu hát tiếng cười
Chia nhau sướng khổ đẹp tươi dân làng
Chùa tôi còn đó âm vang
Tôi xa lâu lắm còn mang nặng tình
Tôi mang một chút xinh xinh
Tôi thương tôi nhớ một mình tôi thôi
Chùa tôi còn có quê tôi
Quê tôi còn có chùa tôi muôn đời
Đưa hồn về chốn xa xôi
Sờ lên đôi má lệ rơi hai hàng
Cho tôi xin được cưu mang
Dù cho một chút hành trang trong đời
Thuyền ơi ! Sao mãi xa khơi
Xin ngưng mái chèo cho tôi trở về
Trở về thăm lại chùa quê
Thăm trăng thăm gió thăm quê thăm làng
Hay trăng còn đợi trăng ngàn ?
Ước mong còn đợi miên man chưa tròn
Khó hơn xuống biển lên non
Khi xa mới biết mỗi mòn tháng năm
Gió ơi ! còn nhớ ly tằm
Mây ơi ! còn nhớ dặm băng chưa về
Ra đi một mảnh tình quê
Chỉ xin một chuyến trở về mà thôi
Không ngờ một chuyến chia phôi
Trở thành một chuyến nửa đời phân đôi
Rêu mờ mấy lớp lên ngôi
Trăng mờ mấy lớp dặm soi bên đường
Chùa tôi tôi nhớ tôi thương
Quê tôi tôi nhớ vẫn vương đêm dài
Một đi cửa đóng then cài
Một đi lối cũ dấu hài dặm băng
Vi vu thông gọi lời ngàn

Nao nao nước chảy miên man mịt mờ .

Nụ hồng cho em

Tháng 6 -2002

Đừng tìm về quá khứ
Đừng kiếm cái đã qua
Quá khứ không còn nữa
Đã qua biến mất rồi

Muốn làm người hạnh phúc
Phải là người biết sống
Sống làm người tỉnh thức
Cực Lạc vốn là đây

An vui trong hiện tại
Là đã có quá khứ
Là đã biết tương lai
Dòng ý thức không hai

Qua dòng sông ý thức
Qua mấy nẻo luân hồi
Và bốn loài sinh tử
Chung cùng chỉ một thôi

Tung lên khung trời rộng
Thu ngắn nẻo đường về
Không từ trong cái có
Có nào khác với không

Em có biết gì không ?
Tôi sẵn có bên người
Em có nghe gì không ?
Em còn mãi trong tôi !

Tôi là em tất cả
Em là tôi nhiệm màu
Đâu còn tan hợp nữa
Muôn ngàn, hiện hữu thôi

Tôi mãi là nhịp cầu
Bắc đôi bờ sinh tử
Tôi mãi là thuyền từ
Đưa đón mọi người qua

Tôi nguyện cõi ta bà
Là Tây Phương Cực Lạc
Tôi nguyện bãi tha ma
Là dòng sông tươi mát

Chúng sanh hay Hiền Thánh
Địa ngục hay thiên đường
Gian tà hay chân chánh
Quy hướng chỉ một phương

Tam đồ hay sáu nẻo
Ánh sáng hay u minh
Là trò chơi lắt léo
Làm khổ mọi sinh linh

Hỡi mười phương ba cõi
Hỡi muôn kiếp u hoài
Bao trầm luân khoắc khoải
Sao cứ mãi lạc loài

Nguyện hay là vô nguyện
Vô nguyện tức nguyện rồi
Cửa tam vô tịch diệt
Chơn thường chơn lạc thôi

Vô ngôn tức không lời
Tôi có nói gì đâu
Núi cao cao ngất mãi
Biển thăm thăm thật sâu

Tôi sụp lạy cúi đầu
Xin kết một đài sen
Chấp tay dâng khắp cõi
Gởi cho em nọ hồng

Nọ hồng hai cõi sắc không
Sắc không hai cõi nọ hồng cho em.

Sám Tâm Nguyện

Cúi đầu Lễ Phật Di Đà
Một lòng cầu nguyện thiết tha chân thành
Nhất tâm bất loạn rành rành
Tây Phương Cực Lạc vãng sanh tức thì
Sen vàng chín phẩm huyền vi

Lạc Bang là nẻo con đi trở về
Dứt trừ một niệm Giác-Mê
Giác-Mê, không niệm là về Phương Tây
Di Đà, Lục-Tự, là đây
Duy tâm Tịnh Độ, hiển bày đích đang
Cho con thấy thật rõ ràng
Chư Phật-Thánh Chúng, hai hàng hiện ra
Quán Âm, Thế Chí bên ta
Chúng sinh siêu độ hằng sa không lường
Con từ vô thi lên đường
Vào sinh ra tử muôn phương nghiệp dày
Con từ vô thi đến nay
Tứ sinh, lục đạo, đọa đầy trần lao
Cừ thù, oán đối ra vào
Lợi danh, danh lợi tội cao lỗi nhiều
Hết sinh lại tử tiêu điều
Mượn thân giả hợp bao nhiêu lần rồi
Xa mờ đạo lý nhiệm mầu
Xa mờ tánh giác mà sâu phiêu trầm
Si mê phiền não tham sân
Bát phong suy động, xoay quần mộng lung
Nghiệp duyên gây tạo điệp trùng
Cho nên vô thi vô chung là vậy
Tắm thân ngũ uẩn đắp xây
Một khi còn mất, ngất ngậy đau buồn
Lợi danh tranh đoạt luôn luôn
Một khi thành bại điên cuồng nhiều nhương
Nghĩa tình vay trả vấn vương
Một khi rã hợp, tang thương vô ngân
Cuộc đời, là biển trầm luân
Ba chìm bảy nổi, phong trần thế ni
Tâm thành niệm Phật Từ Bi
Con nguyên tổ ngộ đường đi Đạo Vàng
Tâm Như, là Bóng Từ Quang
Con nguyên hiển lộ huy hoàng tánh linh
Giác-mê, là niệm hữu tình
Bồ-Đề vô niệm, quang minh tuyệt vời
Tử sinh thị hiện độ đời
Vào sinh ra tử độ người trầm luân
Chí cao Đạo Cả, thâm nhuần
Tự tha, tự độ, Phật Ân đáp đền
Lạc Bang, huyền diệu thênh thênh
Ta Bà kham nhẫn, tạo nên Sen Vàng.

Sắc Không Mỉm Nụ Vô Cùng

*Bài này tôi viết vào dịp Tết Tây 2003,
Trong lúc đang thăm viếng một ngôi chùa nhỏ,
nghe tiếng tụng kinh của một vị Thầy, và quý Phật tử
trong buổi lễ hàng tuần của ngôi chùa này.*

Tôi nằm nghe từ nơi chùa nhỏ
Pháp âm vi diệu của Phật Đà
Nghe như Hội Linh Sơn còn đó
Bóng thời gian năm tháng không xa
Ngày xưa Đức Phật
Dưới cội Bồ Đề
Lục thông chứng đắc
Chân lý trở hoa
Hoa chân lý hiện sinh trên lộ trình muôn nẻo
Pháp huyền vi có mặt từ nhịp bước vạn đường
Đức Thích Ca
Đã đón nhận từ hai ngàn năm trăm năm trước
Tôi mỉm cười
dong ruổi mấy chục thế kỷ sau
Giải thoát là gì ?
Sinh tử là gì ?
Nếu không sinh làm sao có tử ?
Không luân hồi nói giải thoát mà chi ?
Có với không, thật ra chỉ một chữ
Không với có, nhận ra chỉ một lời
Chữ với lời tôi nói để mà chơi
Hèn chi Ba trăm hội thuyết kinh
mà chưa từng lên tiếng
Phật với chúng sinh
Phàm với Thánh
Tôi với người
Thật ra như một nụ cười
Nụ cười vụt tắt trên môi điểm hồng
Điểm hồng hai chữ có không
Có không rũ mặt điểm hồng còn nguyên
Sông xưa bến cũ con thuyền
Trời xanh mây trắng chim chuyền xa đưa
Đã không thì mây cũng vừa
Có thì một điểm cũng thừa mà thôi
Ô kìa mây gió lên ngôi
Cõi trên sóng bạc rụng rời trăng sao
Vượt từng không, phớt hồng mao
Xa in dấu ngọc cây đào trước sân
Hèn chi Đức Thích Ca bảo
Ta chưa từng sinh ra
Ta chưa nhập niết bàn

Tam vô từ đó tôi mang
Tứ đức rữ sạch trên đàng tôi đi
Tôi đi từ chỗ không đi
Luân hồi không đến ngại gì có không
Tôi đi pháp giới rỗng không
Tôi về vạn hữu hằng còn hiện ra
Tôi đi không cửa không nhà
Tôi về lầu các phong ba rêu mờ
Thì ra Đức Phật
Nói chữ Pháp thân
Ngàn sao vụt tắt
Hiện bóng phù vân
Mười phương thế giới ba ngàn
Chân lông nguyên vẹn chưa trần phải không
Nhẹ hơn một áng mây hồng
Vô chung vô thử cũng đồng thể thôi
Biển sông nào khác núi đồi
Tử sinh còn ngắn hơn hồi chuông ngân
Tay cầm hạt chuỗi chưa lần
Long Hoa đã hiện, Linh Sơn chưa tàn
Ngược dòng thời gian
Đứng trên đời vô thử
Vạn hữu mệnh mang
Lưu tận đáy vô chung
Sắc, Không mĩm nụ vô cùng !

Từng Cuộc Hành Trình

*Viết trên đường bay Adelaide – Brisbane * 6-2003 **

Từng cuộc hành trình
Tôi thường chọn những chuyến đi sớm nhất
Hay những chuyến đi rơi rớt sau cùng
Tôi muốn làm một người khách độc hành
Lững thững bước đi không ai chào ai vẫy !
Nơi tôi đến biết sao hay vậy
Nơi tôi về không thấy không hay
Dù đêm khuya hay mới chớm ban ngày
Trong xa lạ, tôi ung dung bước tới
Có những sân ga, chưa ai chờ ai đợi
Có những bến xe đò, năm ba người mới tới lại rai
Hay những phi trường, chỉ còn người một người hai
Trong cuốn hút mệnh mông, tôi là người có mặt !
Thu về hiu hắt
Đông rét căm căm
Xuân cười khoe sắc

Hạ dất điêu tàn
Tôi đi từ cõi lang thang
Bước chân đã mỏi dọc ngang lối về
Tôi đi không hẹn không thề
Cuộc đời đã mỏi bốn bề chưa tan
Tôi đi không một âm vang
Nhạc rung không tiếng lên đàn không dây
Tôi đi chưa đó chưa đây
Tôi về hoa lá cỏ cây đổi màu
Tôi đi không trước không sau
Tôi về ngày cũ đêm sâu lụn tàn
Tôi nghe vũ trụ buông màn
Khép hờ cánh cửa muôn ngàn lại qua
Tôi nghe âm vọng gần xa
Từng sinh vật núp dưới nhà tử sinh
Như từng cuộc hành trình
Ai bảo rằng đi đến !
Điểm cuối chỉ một mình
Ai bảo đó hồi qui !
Nhà ga không đến không đi
Bến xe không đỗ, có chi vậy chào ?
Đường bay xẻ lối trắng sao
Thuyền không xẻ nước chống sào đợi ai ?
Quay lại một đường dài
Từ khi tôi có mặt
Đánh thoát một ngày mai
Tôi lặng yên nhắm mắt
Thử hỏi, đến có ai dất ?
Thử hỏi, đi có ai chờ ?
Từng đến đi như từng một cơn mơ
Choàng tỉnh dậy mới dật dờ
Có khi nhớ có khi không
tỏ mờ, đầu đuôi, gốc ngọn !!!
Có những chuyến đi thật sớm
Có những chuyến về thật khuya
Tôi thương những con tàu
Tôi thương những sân ga
Cứ lững thững đến đi nhưng không phải là nhà
Khách đi vội
Bỏ lại con tàu và nhà ga trống rỗng !!!
Vũ trụ dù lỏng lẻo
Cũng không đón một ai !
Thời gian dù ngắn dài
Cũng không chờ không đợi !
Ước ịch, ù ù, boong boong, vút tới
Vênh tai nghe, đâu ai vậy ai chào ?

Cây lay, gió chạy, bay nhảy trăng sao
Giờ phút đó nếu sẩy một tai biến nào
Tôi là người có mặt
Nhưng là kẻ độc hành trên lộ trình đưa đẩy
Xưa và nay, biết bao lần đã vẫy
Tử và sinh
Có thì thấy, không có cũng chẳng ai trông
Nhẹ hơn một mảnh tơ hồng
Bèo hơn một bọt trôi sông mịt mờ
Cuộc đời tôi, một giấc mơ !
Mượn thân hư huyền trôi bờ tử sinh
Cuộc đời tôi, một bóng hình !
Mờ mờ nhạt nhạt lung linh dặm trường
Cuộc đời tôi, một ngân sương !
Màn đêm chưa tắt, soi đường chẳng ra ?
Tàu ơi, còn nhớ sân ga !
Xe ơi, còn nhớ bến xa bến gần !
Thuyền đâu rẽ nước chia phân !
Máy bay đâu xé nổi vàng không gian !
Đời tôi cũng vậy không màng !!!

TÔI CHỈ LÀ MỘT ÔNG THẦY TU

Trọng Đông 2003

Tôi chỉ là một ông Thầy tu
Với tiếng chuông tiếng mõ thâm u
Tránh khỏi những mây mù thấp cao danh lợi
Chức vụ, địa vị, quyền uy không màng tới
Bát phong phe phẩy tựa gió thoảng mây bay
Tương chao đưa muối cối theo tháng với ngày
Vẫn tự tại đơn sơ như từ ngày tôi có mặt
Tôi chỉ là một ông Thầy tu, quê mùa cặn cọt
Phủ lớp nâu sồng áo vải xa xưa
Tránh những tranh chấp, xảo thuật hơn thua
Thong dong rảo bước giữa bốn mùa
Chân đạp đất, đầu nhìn cao giữa trời xanh mây trắng
Lột xác trình nguyên, gọi mình mưa nắng
Góp nhặt ba rừng giáo lý, trắng tay
Đức Phật ngồi yên, bất động, không lay !
Thánh Tổ bật hình, không vang, không tiếng !
Vũ trụ càn khôn, không cùng không ngại
Nghe, biết, thấy, làm, vô tác vô tâm
Bước chân đi giữa gió mát trăng rằm

Đếm lại được mấy đôi xanh ngọn cỏ ?
Tôi chỉ là một ông Thầy tu, nhỏ nhoi kham khổ
Góp nhặt lá vàng trên những con đường sỏi đá quanh co
Đói ăn, khát uống, mệt nghỉ, ngáy kho kho
Kính luân trống rỗng, lúa thóc thùng bỏ
Đưa không nhận, đây không cho
Đường không đến, nẻo không đi, không thêm không bớt
Chim hót, bướm bay, ếch nhái ọt ẹt, chạt ních đồng gò
Chưa làm loang lỗ trên hành tinh xanh rách nát
Tôi chỉ là một ông Thầy tu, lạnh co nóng quạt
Dọ giẫm, lặn mò lối cũ tích xưa
Nhìn những thêm hoang rêu phủ dư thừa
Nhòa bóng thời gian trải dài thế kỷ
Đâu là những vàng son ! uy nghi tuyệt mỹ !!!
Đâu là những cơ ngơi ! đồ sộ huy hoàng !!!
Còn không loang lỗ còn không ?
Còn không loang lỗ chất chồng phong sương ?
Ô kìa ? Phật Giáo - Quê Hương
Biển dâu mấy độ, tang thương mấy lần ?
Đưa tay vá lại phù vân
Đan tâm vá lại phong trần biển dâu
Tôi chỉ là một ông Thầy tu, tóc bạc mái đầu
Những sợi đen nhiều xen kẽ điểm sương, nên trắng
Tôi đi trên những con đường quê trống vắng
Nghe tâm tư trĩu nặng
Giang sơn gấm vóc năm ngàn năm
Gia tài Phật Giáo hai ngàn năm
Bóng tối thùng dần, đôi mắt chăm chăm
Màn đêm chột tắt, hừng đông ló dạng
Tôi chỉ là một ông Thầy tu, đôi tay chống nạn
Đỡ vòm trời oan nghiệt phủ quê hương
Đẩy vô minh dày xéo làng quê, thành thị, phố phường
Cho Phật Giáo với Quê Hương
Đầy sức sống trong tình thương dịu ngọt
Tôi chỉ là một ông Thầy tu, cà thò cà thọt
Trông thật khù khờ, hiền giả quá ngu
Lặng tìm từ cõi thâm u
Lòa lên ánh chớp mây mù trần gian
Lặng tìm từ cõi mơ màng
Về lên dấu ngọc leo thang trở về
Lặng tìm từ cõi u mê
Rung chuông đánh thức, đã về hay chưa ?
Gật gù tôi dạ tôi thừa
Đời tôi ư hử !!! Thầy Chùa thế thôi !!!

Cảm niệm MÙA AN CƯ

Cảm tác trên đường bay. 07-2003

Mỗi năm trong Đạo Phật có một mùa
Dù hôm nay hay đã tự ngàn xưa
Muôn phương khắp hướng lớn nhỏ cùng về
An trụ tại một nơi gọi là An Cư Kiết Hạ
Thời gian thôi hồi hả
Không gian khép khung trời
Mỗi ngày đêm sáu thời
Quay về trong thực tại
Kìa lời kinh tiếng mõ
Nợ mật niệm tham thiền
Dừng giả huyễn đảo điên
Rọi soi đường tu tập
Ngày xưa Đức Phật
Từng dạy việc này
Cứ mãi mê du hóa miệt mài
Của không bồi đắp, cho hoài cũng hết
Hướng nội, hướng ngoại tuy hai mà một
Tâm vật, vật tâm tuy một mà hai
Đừng quanh co lý luận dong dài
Nói thì dễ mà làm thì rất khó
Cứ nhìn lại Lịch đại Tổ Sư còn đó
Dù Tây Thiên, Đông Độ, cho tới Việt Nam
Nhìn trông một cánh hoa đàm
Thử soi ngọn đuốc ngàn năm kiếm tầm
Nhìn trông sen nở trong đầm
Không vương uế trước mới đâm ngọn chồi
Nhìn trông vơi vơi núi đồi
Xa từ thung lũng lần hồi dâng cao
Nhìn trông vân vũ trắng sao
Bóng đêm mờ tỏa biết bao tuyệt vời
Nhìn trông thuyền títt mù khơi
Bờ xưa bến cũ xa rồi mới xong
Hãy nhìn lại,
Chúng ta cùng một dòng
Nguyện theo đường Thích Tử
Sống trong cửa thiền môn
Quyết xa lìa nghiệp dữ
Trau gương hạnh vẹn toàn
Nhớ từ thuở xuất gia
Lấy cửa Phật làm nhà
Thờ Đức Phật làm cha
Tất cả là anh em đâu khác

Kẻ trước người sau nối gót
Vào nhà Như Lai
Mặc áo Như Lai
Ăn cơm Như Lai
Nói chuyện Như Lai
Tri và hành bất biến, không một không hai
Đường vạn lý Hoa Từ Bi rạn vỡ
Nước cam lộ nguyện cho đời hết khổ
Mỗi từ tâm xin chuyên chở thương yêu
Cửa Tam Vô, Thánh Đức đã có nhiều
Đền trí tuệ, tự chúng ta khai mở
Đạo vàng nở rộ
Rạng ánh thiền quang
Thế giới ba ngàn
Nhờ ơn tế độ
Huynh đệ chúng ta
đã nguyện đi trên đường cứu khổ
Pháp lữ một nhà,
Nguyện tâm lực cứu cả hàm linh
Con đường tu đâu phải chỉ riêng mình
Ta còn Đức Phật, ta còn chúng sinh
Đã thấy một thì qui về tất cả
Một kiếp nhân sinh, dù không cùng cha mẹ
Sáu nẻo luân hồi, dù chưa từng ruột thịt anh em
Nhưng đã nguyện noi theo Đức Từ Phụ pháp vương
Đạo giải thoát, thế giới mười phương đều pháp quyền
Mỗi Mùa Hạ, nhờ công tu luyện
Mở mắt từ, thấy cả xưa nay
“Có thì có tự mây may
Không thì cả thế gian này cũng không”
Nhìn xem muôn nước về sông
Muôn nguồn về biển mênh mông diệu kỳ
Nhìn xem vạn hữu li ti
Có thì chẳng có không thì chẳng không
Chuông ngân thức tỉnh vạn lòng
Nụ Hoa Hàm Tiếu cười trong nhiệm màu
Mỗi Mùa Hạ, thấm thật sâu
Ba rừng giáo lý lên đôi trình nguyên
Một ngày tu, dứt vạn duyên
Tử sinh im bất, nào phiền còn đâu
Cùng nhau xây dựng nhịp cầu
Bất bờ sinh tử, cạn tà mới thôi
Cùng nhau xây dựng đạo - đời
Lên thuyền Bát nhã, buông lời biển sâu
Hạ này rồi tới Hạ sau
Từ trong Mùa Hạ, Đạo Mầu trở bông.

Cái Nhìn THỰC TẠI

Trọng Đông 2003

Nhìn cho rộng, thấy cho sâu
Ba ngàn thế giới một màu xanh xanh
 Tìm sâu ngọn mạch đầu ghềnh
Suối nguồn chưa cạn bên thềm khởi đi
 Tìm sâu từng mảnh li ti
Hồng hoang ẩn hiện vân vi chớp lò
 Đi vào góc rẽ tinh ba
Tương sinh bùng nổ nụ hoa đầu cành
 Đi vào sợi nắng long lanh
Trời xanh loáng bạc rơi nhành thùy dương
 Từ tâm tỏa rạng pháp vương
Từ bi tỏa chiếu yêu thương muôn loài
 Nhịp cầu con đẫy đưa thoi
Xuyên ngàn lớp sóng tỏ soi vạn hình
 Tìm vào tận đáy vô minh
Sờ lên ảnh tượng, lung linh bảo đài
 Tìm vào tận bóng nhật phai
Hình vương đầu ngõ, bóng dài vàng trắng
 Hồ thu thủy, nước tung tăng
Gom tròn đáy nguyệt, cô Hằng ngẩn ngơ
 Vẽ dấu ngọc, bắt mộng mơ
Ngàn cây xanh lá ngóng chờ ngọn sương
 Đêm khuya gói mộng nghệ thường
Ngập ngừng nửa bước, vẩn vương bụi rừng
 Từng không ngả bóng vô chừng
Vàng dương đứng lặng chưa dừng đầu non
 Ngẩn ngơ rơi rụng héo mòn
Tan hoang phiên lụy nét son ứng hồng
 Quảng đi một gánh tang bồng
Thuyền không xẻ nước trôi sông vô bờ
 Tìm sợi tóc, bắt cộng tơ
Mịt mờ nhân ảnh, vật vờ trời mây
 Tìm trong gió nhẹ heo may
Phong ba vút tắt lung lay bụi trần
 Gom ngàn vạn bóng phù vân
Vén mây trùng điệp tỏa vàng thiều quang
 Vẽ lên lối dọc đường ngang
Chữ tung biến mất, chữ hoành biệt tăm
 Tỏ soi như ánh trăng rằm
Ngàn sao lấp lánh ngàn năm vẫn còn
 Năm đáy biển, gói đầu non

Phơi mình dưới nắng, tựa hồn đỉnh cao
Ngân lên tiếng hát vang nào
Lời ca chưa dứt, vẫy chào ra đi !!!

QUÊ NHÀ SẼN CÓ TỪ LÂU

Gặp lại một người thân đã 30 năm xa cách. 10 - 2003

Lắng nghe từ cõi tâm tư
Khơi lên bắc lửa đã từ bao năm
Lắng nghe từ cõi xa xăm
Rung lên tình tự biệt tăm hiện về
Ngày đi, không hẹn không thề
Ngày về, ai đợi bốn bề tôi đi
Lang thang nào có từ ly !
Mênh mông không lối, nói chi nẻo về !
Trèo lên cửa ải sơn khê
Bắc thang mà hỏi hồn quê chốn nào ?
Đứng trên bèo bọt ba đào
Xô tan dòng nước, vẫy chào trùng khơi
Trăng ngà lơ lửng chơi vơi
Nàng trắng cô quạnh lâu rồi, phải không ?
Lạnh lùng gói mộng đêm đông
Nực cười, ai vẽ tang bồng mà chi ?
Năm mươi năm, chẳng ra gì !
Năm mươi năm nữa, thở khì là xong !
Ngược lên tận chốn khơi dòng
Xuôi về cuối nẻo, nghe lòng rộng không
Trời xanh mây gọi nắng hồng
Cõi nhân gian, biết ai đồng cùng ai ?
Mới hay, cõi mộng còn dài
Ngàn xưa rẽ lối, chưa phai bóng hình
Cội già ngả bóng lung linh
Rừng khuya thức giấc, hỏi mình là ai ?
Thời gian, cửa đóng then cài
Không gian khép lại, nào ai với mình
Nửa đời, một cuộc tử sinh
Nửa mang nửa gởi chút tình trần gian
Kê vai trĩu nặng hai đàn
Bước đi chưa mỏi, bước ngang chưa về
Trên đời lộng gió Tào Khê
Miên man nước chảy tứ bề cùng tôi
Tôi đi, còn đó cuộc đời !!!
Quê nhà còn đó, ngỏ lời tôi đi !!!

ĐỨC PHẬT Vẫn Ngồi Yên

Đức Phật vẫn ngồi yên
Từ quang tỏa mọi miền
Khách đi về mĩm nụ
Bảo trì hiện bạch liên

Bắt dấu tích não phiền
Biển trần gian yên lặng
Tựa mình trên ghềnh vắng
Kê đầu ngủ non cao

Bát phong lộng rì rào
Khách mặc nhiên ngon giấc
Nghe âm vang còn mất
Buông cõi trối, chiêm bao

Mở mắt thấy ngàn sao
Nhắm mắt vàng trắng hiện
Bến đò ngang dừng chuyến
Đón khách, đợi lâu rồi

Đâu cần ai gọi mời
Tự bước lên cùng lối
Từng khoang, cứ đứng ngồi
Đò ngang đưa khách mãi

Đục trong đừng ái ngại
Đò đưa khách sang sông
Ra rời bờ bến cũ
Đôi bờ một dòng sông

Khách mừng rỡ, an lòng
Hai bờ không phải một
Giật mình, reo thảng thốt
Một bờ chẳng phải hai

Đường xưa chẳng đóng cài
Lối về cần chi cửa
À, thì ra như rứa !
Đức Phật vẫn ngồi yên

Chấp tay thật ngoan hiền
Bàn tay hoa màu nhiệm
Pháp giới là thân quyến
Rừng hoa tặng bạch liên

Ai bảo, cõi hữu biên ?
Ai bảo, cõi vô biên ?
Giữa hữu - vô là một
Không có gạch nối liền

Chữ nghĩa, lý luận : Phiền
Thiền, tịnh, mật, hạnh : Chuyên
Lục phạm, tứ Thánh : Viên
Đức Phật mỉm cười : Yên

*Một cảnh chùa đang râm rộ,
Pháp sự xong, họ đi hết
Đức Phật tự tại điềm nhiên
Một mình tôi ở lại,
gợi niềm cảm tác.
Tháng 10-03*

10 bài - Hiện thực 02

01. Núi có từ đồi, biển có từ sông
02. Bùng vỡ
03. Thăm chùa thăm quê
04. Tự tại là đây
05. Cái đẹp vô thường
06. Bài ca sỏi đá
07. Xin cho em Một Đóa Nhiệm Màu
08. Một cây hai lá
09. Hỏi – Đáp
10. Bước đi rơi rụng mây ngàn

Núi Có Từ Đồi, Biển Có Từ Sông

*Tiếng chuông vang vọng ngân dài,
Nào ai mê ngủ nào ai tỉnh hồn ?
Viết trên chuyến bay ngày 7-10-2003*

Cái kiếp nhân sinh từ vô thi
Đã kéo dài đến tận hôm nay
Chạy tới ngày mai
Và cho dù vô chung đi nữa
Có lẽ tìm cầu một chỗ dựa !
Có lẽ, hướng cho đời từng nhịp khúc để đi !
Tiếng quân tử, trượng phu, tô vẽ để làm vì
Cuộc nhân thế xưa nay mấy ai được ?
Thử tìm từng bước
Kẻ trước người sau
Kìa, tinh nguyên đã thoát khỏi sắc màu
Nhờ màu sắc mà tinh nguyên mới vẹn

Nếu không có én
Sao bảo là xuân
Thì một con én
Lẻ loi vỗ cánh
Bảo hiệu xuân về
Nào ai phủ nhận ???
Trí thức lẩn cẩn
Dùng chữ mà chơi
Dù cho bao nhiêu tiếng
Dù có bấy nhiêu lời
Vẫn là những trò chơi giả tạo
Tìm trong mộng ảo
Dệt bắt chân như
Tìm phương thiện xảo
Lặn hụp lắc lư
Sao cứ mãi lẩn quay cho khô lụy ?
Đi tìm thiện mỹ
Ở tại thế gian
Đi tìm chân lý
Mà xỏ mà quàng
Ôm một mớ bong bong mà đề thành khối
Đứng tận bùn đen
Lò mò lặn lội
Mắt chụp kính màu
Bối lối trắng sao
Té ngựa té nghiêng,
 ngược không quá đầu sào
Lật ngược lật xuôi,
 trách trời cao biển rộng
Cột chèo lương đồng
Đất cát ruồi mè
Cùng xác lập chỗ che
Mới thành nhà lỏng lộng
Có núi nhờ đồi
Có biển nhờ sông
Có lúa nhờ đồng
Có nụ hoa hồng
Nhờ phân nhờ bón
Nhỏ mới thành lớn
Thấp mới thành cao
Dâu mới thành rào
Đó là mối tương dung : dị đồng, đồng dị
Tiếng quân tử, nghe chí lý !
Tiếng trượng phu, nghe tuyệt vời !
Nhưng ai là quân tử, ai là trượng phu
Mà không gặt gù,

Nhờ bỏ xa rồi, trần lao vùi dập !!!
Đừng nên lấp bấp
Nói chuyện gần xa
Nay được sao là
Thì xưa đâu khác
Họ ca họ hát
Tối sáng mà chơi
Nay ta ca hát
Cùng đứng trong đời
Đừng tìm mộng ảo chơi vơi
Rơi vào mộng lung huyền tượng
Từ không sắc tướng
Đã hiện lên rồi
Mây gió lên ngôi
U mê sụp đổ
Đất trời loang lổ
Vỗ cánh bay đi !!!

Bùng Vỡ

Tháng 10-2003

Tôi bước đi chưa hết một lộ trình
Chân chưa mỏi trên nẻo đường vạn dặm
Núi dốc, biển đời, đưa tay bắt nắm
Cát bụi, gió sương một cõi trần gian
Nụ chớm ban mai, cánh lữ chiều tàn
Trước mặt, còn bao nhiêu lối dọc đường ngang
Sau lưng, mờ dấu nét rong rêu bỏ lại
Nhân tình thế thái
Chìm nổi bao phen
Trước lạ sau quen
Con thoi đưa tới
Bước đi chưa mỏi
Bước tới chưa ngừng
Âm vang đá sỏi
Lay động mấy từng
Một khoảng trống không
Nào lưu dấu tích !
Đường đi là những chầm nổi dài, đâu cùng đích ?
Đường về là những loang lổ hoen mờ,
đâu là khởi điểm mà trông ?
Trời đất mệnh mông
Đi thì tới
Đứng thì ngừng
Rẽ thì dọc

Bẻ thì ngang
Ngược thì lên
Cúi thì xuống
Chỉ có :
Đứng !
Đi !
Ngừng !
Nghỉ !
Chứ đâu là tới ?
Chứ đâu là về ?
Quay khắp muôn bề
Đâu không là phương hướng
Đừng thu hẹp mỗi tâm không, vô lượng !
Đừng giãn co trên vạn nẻo đi, về
Khỏe đi
Mỏi đứng
Không hện
Không thề
Nào ai xẻ dọc bờ đê
Nào ai cắt xéo đường về mà trông
Nào ai đem núi lấp sông
Nào ai vẽ lối tầng không bên đàng
Duyên thì tụ, tán thì tan
Trùng khơi tán tụ chưa tràn thùy dương
Ai vẽ một con đường
Đường nào không có nẻo
Ai bắt một nhịp cầu
Nước đã chảy lê thê
Trong huyền tượng muôn bề
Tôi hiện hình một khoảnh
Cho dù mỏng mảnh
Tựa bóng hư vô
Mờ mịt cuối bờ
Nhưng là chân thực
Đường không lẫn mức
Vượt nẻo thời gian
Tựa cửa trên ngàn
Tôi ca tôi hát.

Thăm Chùa, Thăm Quê

Cảm tác Một Buổi Sáng Tỉnh Mơ 02-10-2003

Nhớ lại Chùa Xưa, Quê Cũ.

Tôi về thăm lại Chùa Quê

Thăm trắng,thăm gió,thăm quê,thăm làng
Tôi về thăm lại dò ngang
Thăm dê, thăm nước, cát vàng mênh mông
Tôi về thăm lại ruộng đồng
Thăm mạ, thăm lúa dòng dòng trở bông
Tôi về thăm lại bờ sông
Bắt ngang qua lại, dò trông đưa người
Tôi về thăm lại nụ cười
Làng trên,Xóm dưới,những người tôi thương
Tôi về thăm lại con đường
Đường quê cát bụi, tôi thường rong chơi
Tôi về thăm lại từng nơi
Cho tôi khôn lớn đầu đời rồi đi
Tôi thăm giồng sắn, giồng mì
Giồng lang, khoanh bắp những khi đói lòng
Tôi về thăm lại nhớ mong
Bao năm xa cách, trong lòng không nguôi
Tôi về thăm lại xa xôi
Nhớ Cha, nhớ Mẹ da mồi, tóc sương
Tôi về thăm lại Cố Hương
Bao năm xa cách, nhớ thương sao vừa !
Tôi về thăm lại hàng dừa
Cho tôi uống cạn, những trưa oi nồng
Chùa Tôi, tôi nhớ tôi trông
Quê Tôi, tôi nhớ tôi mong tháng ngày
Nhớ từng cơn gió hây hây
Nhớ cây theo gió, đêm ngày dong đưa
Tôi về thăm lại Làng Xưa
Bao năm xa cách, cho vừa nhớ thương
Tôi về thăm lại mảnh vườn
Bí, bầu, rau, cải cùng nướng an lành
Tôi về thăm mái nhà tranh
Khi tôi còn nhỏ, quây quanh đứng ngồi
Ghé qua thăm lại Chùa Tôi
Tiếng kinh, tiếng mõ, đầu đời vọng vang
Thăm bờ tre đứng đầu làng
Bước qua mấy lũy, rẽ ngang tới Chùa
Chùa Tôi, không tiếng hơn thua
Chùa Quê đậm bạc, quê mùa thế thôi !
Dân làng, người cúng chè xôi
Người dâng nải chuối, người thời bó rau
Chùa Tôi, nghe nói nhiệm màu
Chờ che Làng Xóm, biển dâu vẫn còn !
Dù bao xa cách mỗi mòn !
Chùa Tôi cũng đón Người Con trở về
Dù bao tuế nguyệt, sơn khê !

Làng Tôi cũng đón, chưa hề kêu ca !
Tôi thăm mồ mả Ông Cha
Thăm dòng, thăm họ, thăm bà, thăm con
Tôi thăm lũ cháu, lũ con
Từ khi tôi vắng, lon ton ra đời
Tôi đi, không đón không mời
Tôi về thăm lại, vì đời của tôi :
Quê Người là kiếp mù khơi
Quê Nhà là chốn cho tôi nên người
Rồi tôi đi nữa, khóc cười
Nhưng tôi mang kiếp con người ra đi !
Thôi chào, giã biệt từ ly
Dù tôi mang nặng những gì tôi mang !!!
Thôi chào, giã biệt lên đàng
Thương trong giã biệt, nhớ ngàn xa xăm
Hết rồi Một Chuyến Về Thăm
Hẹn nhau Chuyến Nữa, tháng năm xa mờ
Về thăm, như mộng như mơ
Không thăm như mộng, thần thờ hồn ai !
Thôi xin hẹn lại ngày mai
Một ngày mai nữa, cũng dài đời tôi
Giã Từ nghe, tiếng Quê Tôi !
Giã Từ nghe, tiếng Chùa Tôi, Giã Từ !!!

Tự Tại Là Đây

Cuối năm 1997

Chùa Pháp Quang, thầy trò nâng niu xây Đạo Pháp
Kiếp tha phương, Dân Việt tha thiết dựng tình người
Trên bảo tọa, Đấng Cha Lành từ tì, mỉm miệng cười
Khắp đạo tràng, hân hoan chào đón bậc Pháp Sư xa vời vợi
Thời pháp thoại trong khuôn viên êm đềm,
Chim hót, mây bay, cây cao, gió mát
Buổi thiền trà dưới mái chùa thân yêu
Cùng trao nhau
Những cái hay, cái đẹp của Đạo Pháp, Quê Hương
Sá chi những thăng trầm, nghiệt ngã, tang thương
Cơn dâu biển, biển dâu, đổi dời, biến hiện
Phật Tử ơi ! Vững tâm thẳng tiến
Ươm tin yêu !
Mơ chân thiện !
Hiến cho đời sự tỉnh thức vô biên
Phá tham sân !
Diệt oan trái !
Dứt ưu phiền !

Biển mọi đồ nát, tan hoang thành đức độ, từ bi
Mang nguyện lớn, chuyển trao từng thế hệ
Chư Phật từ tôn, biến pháp thân khắp lòng đại thể
Hiện về đây, ngự trị mỗi phút giây
Giật mình bờ giác là đây
Có không không có niềm tây mỉm cười
Hoa Đàm một đóa xinh tươi
Rong chơi sinh tử cho đời bớt đau
Ô hay từ cõi nhiệm màu !
Ta cùng Chư Phật, một màu nhất như !!!

Cái Đẹp Vô Thường

** 12-2003 **

Đẹp không hai chữ vô thường
Hãy nhìn chân thực vô thường đẹp không
Vô thường vận chuyển menh mông
Vô thường biến hóa tương đồng vạn duyên
Vô thường dạo khắp mọi miền
Ngắm từng cảnh vật tự nhiên tuyệt vời
Vô thường đi khắp muôn nơi
Danh lam thắng cảnh ngổ lời chờ mong
Vô thường khẽ gọi đêm đông
Chia con giá lạnh xót lòng những ai
Vô thường rón rén cành mai
Nụ xuân e ấp đêm dài đã lâu
Vô thường vào hạ ve sầu
Rắc reo tiếng khóc biển dâu làm gì
Vô thường thu đến thu đi
Rừng cây tro lá đến thì trở bông
Vô thường biến có thành không
Biến không thành có được lòng mới nghe
Vô thường xa lạ còn e
Biết rồi đẹp ý ai dè thế đâu
Vô thường nổi biển sông sâu
Bàn tay vun vén nhịp cầu lại qua
Vô thường kết lại gần xa
Bạn thù rũ sạch trong nhà thân thương
Vô thường xóa bỏ chán chường
Cho đời đổi mới mở đường thanh thang
Vô thường nổi lại hai đàng
Xóa tan sầu hận vén màn minh châu
Vô thường kết hợp muôn màu
Mỗi người mỗi vẻ mỗi màu mỗi hay
Vô thường mới có đổi thay

Đêm đen như mực thì ngày mới trong
Vô thường thân gởi đầu non
Rong chơi góc biển vẫn còn hồn ta
Giữ chi thân đã úa già
Mượn thân hình mới la cà muôn phương
Vô thường mở điệu du dương
Sắc không vạn hữu là đường ta đi
Đừng ôm một mảnh li ti
Phi vô phi hữu điệu kỳ ai hay
Vô thường ta bước xưa nay
Bao trùm vô tận mây may chẳng nhòa
Tay nâng nhẹ nhẹ cành hoa
Dung bao nhiêu thứ mà hòa mới nên
Xóa tan những nỗi buồn tênh
Nụ hồng đã điểm trên vành môi tươi
Vô thường cất bước trong đời
Mở ra gót ngọc ngỏ lời hoan ca
Đi trong bốn biển là nhà
Bước đi từng bước nở hoa mỉm cười
Vô thường một đóa xinh tươi
Từ trong nhân ảnh nụ cười còn vang.

Bài Ca SỎI ĐÁ

*** 12-2003 ***

Tôi bước đi bốn biển là nhà
Tôi bước đi là lá là hoa
Chân khua nhẹ bài ca sỏi đá
Tôi bước đi mưa nắng chan hòa
Tôi bước đi ngọc nhều châu sa
Chân lay động sương pha tuyết giá
Lúa chín trĩu trên đầu lá mạ
Bóng chiều ngưng trên nắng mai vàng
Thuyền muện màng dừng chuyển dò ngang
Đưa khách cuối bên bờ sông vắng
Đêm về, nhẹ rơi giọt nắng
Ngày lên, nhẹ bóng hoàng hôn
Bước về bên nẻo cô thôn
Ứng hồng nhà tranh bếp lửa
Tôi bước đi trời cao điểm tựa
Tôi bước đi đất rộng tương lân
Trời xanh không vướng đầu trần
Đất màu chẳng vướng bước chân dậm dãi
Tôi bước đi nhạc trời thiên thai
Sờ ảnh tượng thân tiên mở cửa

Tôi bước đi lối cũ chưa cài
Đường vô tận thập thò không đóng
Cành lá nhỏ giọt sương còn đọng
Biển trùng khơi đã cạn lâu rồi
Trùng trùng vạn hữu lên ngôi
Chập chùng lân thể leo đồi phiêu du
Tôi bước đi mây mù vén lối
Nhạc đêm khuya bùng trời vang vang
Muối mòng chào đón hai hàng
Đưa tay vốc bóng trắng vàng lung linh
Tôi đi ngóng gió đầu ghềnh
Tôi đi cát bụi mông mênh
Chận sóng từ xa biển động
Tôi đi trời đất chênh vênh
Tôi đi đánh thức bình minh
Sức sống hồi sinh hoa mộng
Cụ già hần sâu nghe ngóng
Em thơ đưa vói tầm tay
Mẹ quê căn khô mơ vọng
Hoa cau thức trắng đêm ngày
Tôi bước đi trời đất ngủ say
Tôi bước đi sóng nước chưa lay
Chim ngủ trên cây
Mây ngủ trên ngàn
Tôi bước đi xuân đến đông tàn
Tôi bước đi hạ cuối thu sang
Bốn mùa tương sinh là hoa là lá
Tôi bước đi bài ca sỏi đá
Khua âm vang khúc nhạc lên đường
Ngân tình dài muôn vạn yêu thương
Nắng sớm mai chiều
Ngọn cỏ vương vương.

Xin Cho Em Một Đóa Nhiệm Màu

*Thơ Nhạc * 03-01-2004 **

Xin cho em một đóa hoa hồng
Xin cho em một đóa hoa tâm
Hoa chân lý nở vạn tình thương

Xin cho em một đóa nhiệm màu
Xin cho em một đóa minh châu
Rừng giác ngộ, vườn hoa từ bi

Hoa vẫn nở trên đường cứu khổ
Hoa vẫn nở trên đường tự độ
Mà con người hờ hững không hay

Em có biết từ lâu lạc lối
Em có biết từ lâu lạc loài
Sáu nẻo luân hồi mòn mỏi xưa nay

Em có biết đêm dài tăm tối
Em có biết xa hẽ đường về
Sinh tử bốn loài đau khổ đắng cay

Một ngày tu nở đóa hoa hồng
Một ngày tu nở đóa hoa tâm
Đã từ lâu vui lấp xa xăm

Một ngày tu nở đóa ưu đàm
Một ngày tu rạng ánh đạo vàng
Đạo cứu đời từ đó em mang

Một ngày tu em bước lên thuyền
Thuyền đạo mầu cắt đứt vạn duyên
Thuyền từ bi về bến thanh lương

Một ngày tu em bước lên thuyền
Chuyên chở người từ khắp muôn phương
Đến bờ bến đạo vàng yêu thương

Xin cho em một đóa hoa hồng
Xin cho em một đóa hoa tâm
Hoa từ bi nở khắp muôn phương

Xin cho em một đóa hoa hồng
Xin cho em một đóa hoa tâm
Hoa từ bi thấm nhuần muôn phương.

Một Cây Hai Lá

** 05-01-2004 **

Lá xanh ngả bóng lưng đời
Lá non nõn nụ đâm chồi vươn lên
Bồ đề huyền diệu thanh thanh
Đạo mầu tỏa rạng mênh mên phương trời
Tựa nương tu học ai ơi

Một cây hai lá đạo - đời thom hương
Bước đi mấy nhịp dặm trường
Xa xôi vọng nhớ cố hương trở về.

HỎI, ĐÁP !!!

MG * 03-01-2004

- * Tu sĩ thừa Thầy có được yêu
Vì yêu mà khổ lụy nhau nhiều
Đã tu sao chẳng tu cho trọn
Lại vương hồng trần khổ vì yêu
- * Tu sĩ mà yêu có được gì
Đã tu sao chẳng trọn đường đi
Người đời đắm lụy yêu nên khổ
Thầy lại đeo mang khổ thế ni
- * Thầy tiếc làm chi cái chữ tình
Chữ tình khổ lụy vạn sinh linh
Chiếc thuyền ân ái chìm sinh tử
Bờ bến thanh lương tuyết bóng hình
- * Tu sĩ, con ơi phải biết yêu
Vì trong nhân thế khổ đau nhiều
Yêu cho muôn loại vui bớt khổ
Không hiểu nên bàn cái chữ yêu
- * Tu sĩ không yêu mới lạ hì !
Không yêu thử hỏi tu mà chi
Yêu đời yêu đạo yêu tất cả
Yêu hết chúng sanh mới tuyệt kỳ
- * Thầy tiếc sức Thầy không đủ yêu
Thời gian mòn mỏi đã hơi nhiều
Chúng sanh chưa vớt cho hết khổ
Thầy tiếc chưa tròn cái chữ yêu
- * Ai bảo người tu khổ chữ tình
Tình thương trang trải vạn sinh linh
Lên thuyền bát nhã về bờ giác
Trần thế ca vang một bóng hình.

Bước Đi, Rơi Rụng Mây Ngàn

*** 31-12-2003 ***

Ngày tôi ra đời
Một ngày cuối năm
Để đón chào ngày mới
Cung nhịp thời gian khẽ gõ
Lù lù lao tới
Cái cũ ê chề, chắt đông cho xong
Cái mới thập thò, kẻ đợi người mong
Dòng chuyển hóa, đã bày nên thế đó !
Tôi mới sinh ra, ề ồ, quẹ quọ
Theo Tây thì chưa tròn một ngày
Đông lắc đầu, nói thiệt cho hay
Tính tới tính lui đã đầy hai tuổi !
Dòng thời gian, đâu đâu đâu cuối ?
Dòng tử sinh, đâu cuối đâu đầu ?
Ngày lun dần thì lại canh trâu
Đêm đuổi sức thì ngày xuất hiện
Đò chưa dừng chuyển
Khách đã đến rồi
Con đò đưa đầy
Sóng nước rẽ đôi
Bên lở bên bồi
Trôi bờ sinh diệt
Em có biết tại sao tôi ra đời
Vì ần đã lâu, nên đến ngày tôi có mặt
Chưa nói năng gì
Mắt còn nhắm nghiền
Ngậm vú mẹ oe oe
Người thì bảo vừa mới sinh ra
Kẻ bầm đốt đã là hai tuổi
Cứ ngẫm đi em
Cái nào cũng đúng, cái nào cũng hay
Nếu nói phút với giây, chưa tròn một ngày
Nhưng năm nọ với kia thì hai chữ đâu phải một
Ngẫm nữa đi em !
Sự lộ diện của tôi, đâu bỗng chợt
Đâu phải tự nhiên mà có mặt trong đời
Chín tháng dài, từ bụng mẹ dưỡng nuôi
Từng giây phút, mẹ đã tiêu hao nhiều sinh lực
Dòng đời chưa dứt
Tôi còn đi cho cuối mức thời gian
Sinh tử thênh thang
Tôi cất bước cho tận cùng ngăn mé
Một kiếp này thôi, tôi nói cho em nghe
Tôi đã đón nhận sự tương sinh từ bụng mẹ
Vừa sinh ra lại tiếp nhận với đất trời

Kia tiếng cười, nọ tiếng nói buông lời
Nhồi sinh lực nâng niu từ khi tôi có mặt
Ân với nghĩa thì một ngày cũng đầy cũng chật
Vây mà tôi đón nhận đến nay rồi
Núi vẫn còn thấp, biển vẫn chưa sâu
Ân với nghĩa, lấy gì so sánh được ?
Tôi nói cho em nghe, tùy em tiến bước
Nhưng riêng tôi, thì thế đó em ơi !
Một ngày sinh ra, tôi còn nhớ trong đời
Dung tất cả, thử đất trời bao lớn ?
Chim chuyền bay lượn
Phớt bóng càn mai
Ngày một ngày hai
Tôi có trong đời
Và tôi đi mãi
Bước chân còn đó, dặm dài
Tử sinh còn đó, miệt mài tôi đi !!!
Tôi đi, đừng nói năng chi !
Tử sinh còn ngán ngại gì thời gian
Bước đi, rơi rụng mây ngàn
Bước về, ê ẩm không gian vô cùng.

10 bài Hiện thực 03

21. Một nụ cười vang
22. Ta đi, một cõi phù sinh hiện về
23. Biết rồi thì tích tịch tình tang
24. Khôn chết, dại chết, biết sống
25. Cuộc sống xưa nay quay cười hớ hớ !
26. Còn đó tôi đi
27. Cửa Phật từ bi, hóa nhiệm màu
28. Tôi gọi tên tôi
29. Từ ly ngày tàn
30. Chấm một điểm son, em tôi bắt diệt !

Một Nụ Cười Vang

Tết Giáp Thân 2004

Ta hỏi ngày mai ta ở đâu
Băng trong vũ trụ vượt tinh cầu
Trăng sao úp mở, thôi chao động
Thương hải tang điền khép biển dâu

Ta hỏi ngày mai có trở về
Đường xưa lối cũ bước lê thê
Bóng em tựa cửa, chờ lâu lắm

Chợt tỉnh hồn ai lỗi ước thề

Ta hỏi ngày mai chớ đại khờ
Trần gian tay trắng nẻo bơ vơ
Lang thang khắp chốn chìm sinh tử
Em đứng buồn trông, khách hững hờ

Ta hỏi ngày mai mấy nhịp cầu
Sông dài mấy khúc cạn hay sâu
Đôi bờ mấp mé bên dòng nước
Ta dắt tay em bước nhiệm màu

Ta chẻ thời gian chẳng có gì
Dọc đường trôi nhạc bước chân đi
Ru em giấc ngủ, yên không động
Ta đã là em thật diệu kỳ

Ta cắt không gian thử mấy chiều
Một vòm trống rỗng tựa cô liêu
Đẩy đưa dung chứa cho cùng khắp
Chẳng chút bớt thêm chẳng ít nhiều

Chớ hỏi làm chi bóng nguyệt tàn
Thời gian theo gió gửi mệnh mang
Phút giây nắm bắt trùn chung thỉ
Tiếng vỗ bàn tay nhịp khúc vang

Chớ hỏi ngày mai đã đến chưa
Hôm qua còn đó tựa bao giờ
Hôm nay gói trọn ba thời nữa
Hiện hiện nguyên hình bóng dáng xưa

Chớ hỏi làm chi khách vắng nhà
Đường đi vạn lý có đâu xa
Bước chân dong ruổi chưa mòn mỏi
Nở nụ cười vang, ta với ta.

Ta Đi, Một Cõi Phù Sinh Hiện Về

** Xuân Giáp Thân 2004 **

Người vào hoa tặng người chơi
Ta vào sinh tử cho đời bớt đau
Người vào một cõi nhiệm màu
Ta vào ba cõi bắc cầu lại qua

Người thương cây cỏ lá hoa
Ta thương bốn loại trong nhà thê lương
Người thương điệu hữu chơn thường
Ta thương muôn vật trên đường phù sinh
Người hòa âm điệu kệ kinh
Ta hòa âm điệu tang tình chiều đông
Người hòa tịch tịnh mệnh mông
Ta hòa tình tự trên dòng nổi trôi
Người vui thanh vắng núi đồi
Ta chia ai oán lỡ bồi nhân gian
Người vui huyền diệu mây ngàn
Ta chia trầm thống lang thang không đường
Người chơi trong cõi thanh lương
Ta chơi nhân ảnh nghệ thường hợp tan
Người chơi dưới ánh trăng vàng
Ta chơi bóng nguyệt mệnh mang ao hồ
Người xa phố thị thành đô
Ta vào đồng nội bên bờ ruộng xanh
Người reo châu ngọc long lanh
Ta reo gió gọi bên cành thùy dương
Người reo cam lộ pháp vương
Ta reo tiếng gọi tình thương con người
Người reo một đóa hoa cười
Ta reo muôn đóa thắm tươi nhân tình
Người vào tự thể quang minh
Ta vào thực chất như mình với ta
Người về thăm lại quê nhà
Ta đi rung cõi ta bà ngấn sương
Người về thăm lại cố hương
Ta đi trên khắp nẻo đường tử sinh
Người đi nguyên vẹn bóng hình
Ta đi, một cõi phù sinh hiện về
Hai chiều chạy dọc bờ đề
Dòng sông chuyển hóa chưa hề tồn sinh
Cây đa còn đứng đầu đình
Cảnh mai trước ngõ nghiêng mình trở bóng.

Biết Rồi Thì Tích Tịch Tình Tang

** Xuân Giáp Thân 2004 **

Này nhé, mùa xuân đang ở đâu ?
Cho hoa ươm nhụy vẫn vương sầu
Xuân đến rồi đi hoa rơi rụng
Từng cánh nhạt phai đổi sắc màu

Như thế thì xuân có nghĩa gì

Đề hoa tan tác mỗi xuân suy
Đến chưa khoe sắc đã tàn úa
Thà chẳng có xuân, lỡ mộng thì

Còn hạ đeo mang những bức nồng
Cội cần sỏi đá, lá khô bông
Trưa bừng nóng nực kêu oi ả
Đêm đến ngầy ngầy bão quá hằm

Đi vào mùa hạ luồng khô khan
Đồng cháy cỏ khô nắng chói chang
Nước cạn sông mòn xoi đất nẻ
Xuân tàn hoa héo hạ không kham

Cất bước vào thu coi thử sao
Cây trơ xác lá gió rì rào
Trăng sao mờ nhạt thu hiu hắt
Ray rút hồn ai sóng rạt rào

Ngẩn ngơ chiếc lá rụng mùa thu
Chiếc đã sang ngang chiếc gặt gù
Gió tấp muôn bề tấp mãi
Buồn không chiếc lá rụng thâm u

Lên bước vào đông thăm chút nào
Đêm đông lạnh lạnh thấy buồn sao
Một mình trơ trọi đêm đông lạnh
Trống vắng còn hơn nổi vắng teo

Đợi chờ chi nữa những đêm đông
Vốn biết vào đông thật lạnh lùng
Hơi ẩm tàn nhanh trong giá buốt
Gởi lòng tê tái những đêm đông

Thời tiết tự nhiên của đất trời
Nắng mưa nóng lạnh đến từng nơi
Nếu không chuyển hóa thì than trách
Chuyển hóa thì than hơi đất trời

Cứ mỗi một năm có bốn mùa
Bốn mùa tuần tự chẳng hơn thua
Xuân sang hạ đến thu đông lại
Cho trọn một năm với bốn mùa

Mỗi mùa thay đổi mới dễ thương

Ươm mơ sự sống mộng bình thường
Bốn mùa tương tức nhồi sinh lực
Khá biết nhau nghe mới tỏ tường

Bốn mùa cho hết cõi nhân gian
Nặng nhẹ nhau chi lắm bề bàng
Há biết bốn mùa thay đổi mãi
Biết rồi thì tích tịch tình tang.

Khôn Chết ! Đại Chết ! Biết Sống !

Tháng 02 - 2004.

Làm trắng sáng tỏa khắp trời
Làm sao lấp lánh tuyết vời bao la
Không như ánh hỏa châu pha
Thì như đom đóm gần xa lập lòe
Không như cây lá sum suê
Thì làm hoa đại mân mê lối mòn
Không cao cây cả núi non
Thì làm cây nhỏ bên hòn đá xanh
Không như mây lũy tre xanh
Thì làm ngọn trúc xinh xinh đầu làng
Không như man mác mây ngàn
Thì làm vành móng vắt ngang chân trời
Không như tàu lớn ra khơi
Thì như thuyền nhỏ đưa người qua sông
Không thanh như tiếng chuông đồng
Thì như chim Lạc chim Hồng kêu chơi
Không vang dậy sóng dậy trời
Thì kêu nho nhỏ cho người đủ nghe
Không mơ thành lũy đắp be
Thì làm hàng dậu chở che hai chiều
Không sang gấm vóc mỹ miều
Thì thanh thì bạch nâng niu nhẹ nhàng
Không như đường rộng thênh thang
Thì làm lối nhỏ dọc ngang đi về
Nhục vinh, thành bại, khen chê
Hư danh, giả tướng, ê chề nhân gian
Việc gì mang lại bình an
Đừng gây ai oán, đừng quàng khổ đau
Đó là mới thật thâm sâu
Tiểu nhân, quân tử, trước sau khác gì
Trăm năm một cuộc cười khi
Cười như từng bách xanh xì trăm năm.

Cuộc Sống Xưa Nay, Quay cười hớ hớ !!!

Tháng 02 - 2004.

Một đoạn đường đã qua
Làm sao quay lại được
Một đoạn đường phía trước
Chưa bước sẽ về đâu
Ngược thời gian, là ở lại phía sau
Theo dĩ vãng, đã lùi về quá khứ
Bóng bầy văn hoa bảo rằng lịch sử
Mà lịch sử thì không lập lại hai lần
Cái đã qua mà lập lại, quả thật phong thần
Sao mà giống y nguyên cho được ?
Nhìn về phía trước là chuyện ngày mai
Bóng bầy văn hoa là nghĩa tương lai
Đó là con đường dài, chưa định hướng
Từ định hướng mà bước đi còn nhiều huyễn tượng
Bảng vẽ mà thành hình, luống những chông gai
Ôm giấc mơ mà nói mộng bảo đài
Thuận với nghịch và bao nhiêu tai chướng
Ngày mai, mơ hồ không tưởng
Ngày qua, bóng dáng tro tàn
Hôm nay, lưỡng lự, lan man
Như thế, từng ngày đã mất
Đứng núi này, trông núi kia chật ngát
Ngồi ở đây, trông ở đó tuyệt vời
Đâu biết rằng như sóng vỗ trùng khơi
Khi đã tới, bọt bèo không như thế
Chưa đến, nào nghe, nào kể
Tới rồi, sẽ đổi, sẽ thay
Cái hôm qua, không là của hôm nay
Cái ngày mai, chỉ là một bến đợi
Cứ sống đi, chuyện gì tới sẽ tới
Cứ sống đi, chuyện gì qua sẽ qua
Dùng tình thương làm một bản trường ca
Dùng hiểu biết làm nhịp cầu hóa chuyển
Lợi mình lợi người là bạn bè thân quyến
Khổ mình khổ người là khách lạ qua đường
Đừng bày vẽ chi những thứ thê lương
Xây vụn vỡ trên bờ ảo vọng
Hai đường mở đóng
Quán trọ tan rồi
Về nên một nét tinh khôi

Bức ảnh trần gian thêm đẹp
Cửa từng cánh khép
Nào có đóng cài
Cuộc sống xưa nay
Quay cười hớ hớ !!!

Tôi Đi, Còn Đó Tôi Đi !!!

Tháng 02 - 2004.

Tôi đi lên ải tìm non
Xuống sông tìm biển có còn gì không
Tôi đi trong gió thu phong
Đón trông chiếc lá theo dòng rụng rơi
Tôi đi lướt sóng trùng khơi
Vớt lên bèo bọt rã rời sương pha
Tôi đi khắp chốn gần xa
Mờ mờ nhân ảnh trắng ngà dặm soi
Tôi đi cùng tận lẻ loi
Bao nhiêu hồn lạc đơn côi hiện về
Tôi đi thấp thoáng bờ đê
Tìm trong hoa lá ê chề ven sông
Tôi đi sinh tử bênh bồng
Bao nhiêu hồn lạc ngóng trông đêm ngày
Tôi đi cùng tận trời mây
Khung trời lồng lộng chưa đầy không gian
Tôi đi rọi bóng trắng ngàn
Cây đa, chú Cuội, chị Hằng ngẩn ngơ
Tôi đi tinh tú hoen mờ
Đón vì sao lạc vật vờ xa xưa
Tôi đi trong gió trong mưa
Gom bong bóng nước mà đưa về nguồn
Tôi đi trời đất vuông tròn
Gom từng giấc mộng nghề thường thế nhân
Tôi đi cho hết phong trần
Luân hồi chiếc bóng phù vân ngại gì
Tôi đi, còn đó tôi đi
Trần gian đứng lại, cứ chi ngại ngần !
Tôi đi vô thủ vô chung
Thủ chung đứng lại, đợi cùng tôi đi !!!

Cửa Phật Từ Bi Hóa Nhiệm Mầu

Xuân Giáp Thân 2004

Từ thuở tới lui dưới mái chùa
Quên đi bóng dáng những hơn thua

Tiếng kinh câu kệ hòa âm điệu
Đức Phật mỉm cười ai thấy chưa ?

Xin chấp tay hoa trước Phật đài
Bụi trần buông thả khỏi đôi vai
Nghe sao thanh thản bình yên quá
Hết tiếng sầu thương hết thở dài

Đường đời lắm nhọc chuyện phong ba
Cõi tạm phù du không phải nhà
Quảng gánh lo đi lần cất bước
Đường về quê cũ có đâu xa

Nhìn lên Đức Phật ngự tòa sen
Hình bóng Từ Nghiêm lại thấy quen
Vi diệu pháp thân Ngài hiển hiện
Mừng cho pháp giới đã lên đèn

Phật ân vi diệu bóng hào quang
Tỏa chiếu muôn phương ánh đạo vàng
Tỏa đức từ bi tan khổ lụy
Cho đời thân thiện sống hòa vang

Trầm hương lan tỏa nguyện chân thành
Tiếng mõ câu kinh gõ diệt sinh
Rơi rụng nghiệp duyên và oán trái
Thông dong vui sống thật an lành

Tu tập cho đời bớt khổ đau
Mưa nhuần pháp vũ thấm thật sâu
Cành dương cam lộ tiêu ba nghiệp
Cửa Phật từ bi hóa nhiệm mầu.

Tôi Gọi Tên Tôi

Tháng 3 - 2004

Lan man tôi gọi tên tôi
Xa xa vọng tiếng núi đồi cười vang
Mịt mờ tôi gọi không gian
Vắng nghe có tiếng thời gian mỉm cười
Nhấp nhô cửa biển trùng khơi
Chờ con sóng vỗ ngỏ lời thùy dương
Lắng nghe cát bụi bên đường
Tìm trong mây lớp nghê thường trần gian
Lắng nghe gió gọi trên ngàn

Tìm mây mây lớp dọc ngang lưng trời
Tôi tìm từng kiếp luân hồi
Tinh nguyên bóng dáng của tôi nơi nào
Tôi tìm từng giấc chiêm bao
Tịch không vô ảnh thảo nào mộng mơ
Em tôi đứng tự bao giờ
Sao em đứng đó ơ hờ lặng thinh
Nghe rồi từ tiếng lặng thinh
Em là chơn thể bóng hình xưa nay
Rụng rơi một cõi hiển bày
Nghe không tiếng vỗ bàn tay chợt cười.

Từ Ly Ngày Tàn !

*Thơ Nhạc * Tháng 03 - 2004.*

Ngày tàn treo đỉnh hoàng hôn
Bóng chiều buông xuống sóng cồn xa đưa
Biển khơi trùng điệp sao vừa
Mây bay thấp thoáng lư thừa chân trời
Ngày tàn gọi bóng chiều rơi
Tà dương chưa ngủ trên đôi mệnh mông
Đỏ hoe dụi mắt ráng hồng
Ngày chưa muốn tắt đã lòng bóng đêm
Mân mê tựa cửa khung thêm
Chim muông về tổ vén rèm âm êm
Ngày tàn gọi bóng sao đêm
Ngàn sao lấp lánh buông rèm về dinh
Lá hoa e ấp thu mình
Cỏ cây nghiêng bóng lung linh chiều về
Ngày tàn nhẹ gót lê thê
Nghe hồn vương vấn câu thề đầu non
Đường xưa rêu phủ lối mòn
Nghe trong gió thoảng có còn gì không
Ngày tàn nhẹ bước ven sông
Dòng sông mấy khúc nước lòng trôi đi
Thời gian ghi khắc được gì
Không gian đã khép từ ly ngày tàn.

Chấm một điểm son, Em Tôi Bất Diệt !

Tháng 03 - 2004.

Tôi nghe rồi em
Từ thuở xa xưa
Em đã trở về bên mái nhà nho nhỏ
Tôi ra đi, nhưng em còn ở đó

Bóng thời gian sẽ chờ đón tôi về
Tôi ra đi trên dòng nước lê thê
Nhìn dòng sông thấy đôi bờ sinh tử
Nước chảy, vương hình lũ thú
Nước trôi, bóng dáng hợp tan
Nước reo, điệp khúc tao đàn
Mà dòng sông vẫn im lìm không nói
Tôi nghe rồi em
Bên kia bờ, tiếng gọi
Tôi ra đi biết đến bao giờ
Tôi sẽ đi cùng tận bến bờ
Đường vạn lý vẽ dấu chân còn mất
Trôi nổi muôn phương trở về qui nhất
Nhất có nghĩa là chỉ một mà thôi
Viên đá mỉm cười đã nhận ra tôi
Bờ cát trắng giữ gìn hình bóng cũ
Hình bóng năm xưa, vẫn còn nguyên, trụ vững
Nhận ra rồi, em vẫn tinh anh
Tôi ra đi, đếm nhịp bước tử sinh
Em của tôi vẫn bóng hình nguyên vẹn
Cát bụi nào bay bên dòng sông trẹm
Hình bóng nào, ai vẽ nét phù vân
Dấu vết nào, ai điểm vết chưa lần
Em vẫn tồn sinh, từng phút giây, đâu mất
Tôi vẫn còn đây
Không cần chi còn mất
Không cần nói em nghe
Dừng sinh động là ta dừng tất cả
Bóng dáng em
Hương hồn tượng đá
Hiện hữu vô cùng
Tôi khép chữ vô chung
Leo lên đồi vô thi
Thi chung chỉ là tiếng gọi của thời gian
Tôi vỗ bàn tay, một tiếng nổ vang
Vỡ tất cả bụi mờ huyền tượng
Vô là không tướng
Hữu sao chẳng còn
Chấm một điểm son
Em tôi bất diệt
Em tôi còn đó
Tôi lại ra đi.

10 bài Hiện thực 04

31. Tôi còn đứng đó với tôi

32. Cảnh không điểm nọ, trở bóng mỉm cười

33. 40 năm, nhớ Ngài Quảng Đức
34. Cho hay, tỉnh mộng đêm dài
35. Đờ nét mây ngàn
36. Nguyên sơ, còn đó bóng hình
37. Giật mình tỉnh mộng ô hô !
38. Nương thân quán trọ, cuộc chơi vô cùng
39. Tôi thương
40. Ta còn nhớ ta

Tôi Còn Đứng Đó Với Tôi

*Nhân đọc câu “Tôi còn để lại gì không” của thi sĩ Vũ Hoàng Chương,
Cảm tác * Tháng 03 - 2004.*

“Tôi còn để lại gì không”
Tôi không thật có, có không còn gì
Bụi mờ cuốn hút đường đi
Gió lay nhẹ nhẹ có chi bóng hình
Lững lờ ánh ngọc lung linh
Đèn khuya chột tắt, giật mình buồn trông
Tôi nghe tiếng gọi dòng sông
Nước trôi mặc nước, dòng sông mặc dòng
Tôi nghe biển gọi mênh mông
Sóng reo mặc sóng, triều dâng mặc triều
Tôi nghe tiếng gọi tịch liêu
Núi nghiêng mặc núi, rừng xiêu mặc rừng
Thời gian gõ nhịp đứng dừng
Không gian lỏng lẻo vô chừng trống không
Vắng nghe có tiếng chuông đồng
Tiếng bay đâu mất chuông đồng còn đây
Đàn kêu không tiếng không dây
Có nghe một tiếng không dây tơ đàn
Có nghe một tiếng nổ vang
Mới nghe nổ đó, tiếng vang đâu rồi
Lang thang từ kiếp luân hồi
Mà không thật có luân hồi cuu mang
Về lên lối dọc đường ngang
Lối dọc biến mất, lối ngang không về
Tử sinh sinh tử lý hề
À ơi sinh tử, lý hề à ơi
Tôi buông tiếng nói không lời
Đã không thì hỏi có lời mà chi
Bước đi chẳng để lại gì
Bước về không dấu bước đi không cùng
Nực cười hai tiếng thi chung
Cắt ra một khoảng, thi chung mất rồi

Tôi còn đứng đó với tôi !!!

Cảnh Không Điểm Nụ, Trở Bông Mỉm Cười

Tháng 03 - 2004.

Trèo lên trên đỉnh chơi vơi
Lắng nghe gió gọi muôn lời vi vu
Tìm trong tận cõi mịt mù
Lắng nghe cát bụi ngàn thu rợn hồn
Tìm từ dấu tích hồng hoang
Bao nhiêu hình bóng có còn gì đâu
Vẽ chi vụn cõi tinh cầu
Có không diệu thể chìm sâu muôn trùng
Khởi đi từ điểm vô cùng
Rờ lên dấu ngọc mịt mùng ngàn xa
Khởi đi từ cõi ta bà
Sống trong huyền mộng, đi qua tuyệt hình
Bảo rằng diệu hữu chân linh
Khác chi vụn thể tử sinh muôn loài
Thôi đừng nói những xa xôi
Vẽ chi ảnh tượng lở bồi mênh mông
Ta nghe tiếng gọi dòng sông
Bên bờ rêu cũ, chẳng trông ta về
Ta về, xa lạ muôn bề
Nhìn trông một thoáng, ta lìa, ra đi
Nói rằng tử biệt sinh ly
Mỗi một sinh tử, bước đi vô cùng
Đêm mờ gói mộng cây rung
Vô thi không nghĩa, vô chung ích gì
Đi tìm nguyên vẹn : mê si
Có gì nguyên vẹn mà đi kiếm tầm
Tầng không bay lượn cánh chim
Chim bay qua khỏi, dấu tìm còn đâu
Nghe từ vụn vỡ biển dâu
Bờ lau cát trắng vẽ đầu chân mây
Bên hồ bóng nguyệt lung lay
Nương làn sóng biếc đưa tay lên ngàn
Ánh trăng cũng ánh trăng vàng
Ngàn năm xưa, giống chi ngàn năm sau
Dù cho hiển hiện một màu
Một màu chẳng có muôn màu chẳng không
Ô hay, cát bụi mây hồng
Cảnh không điểm nụ, trở bông mỉm cười !!!

40 Năm, Nhớ Ngài Quảng Đức

Tháng 10-2003

Ngược dòng thời gian bốn mươi năm
Một vị Thầy vị pháp thiêu thân
Ngọn lửa thiêng vượt chín tầng
Vũ trụ đất trời rung chuyển
Tâm tư biến thành khói quện
Hạnh nguyện kết tụ đài sen
Tâm lực chuyển hóa thành đèn
Sáng soi muôn ngàn tăm tối
Bốn biển, Năm châu thức dậy
Hương nhìn Phật Giáo Việt Nam
Ngợi ca Một Cánh Hoa Đàm
Tự thành Quả Tim Bồ Tát
Từ đây, Quê hương, Đạo pháp
Từ đây, đất nước, lòng dân
Qui tụ mọi thành phần
Hát bài ca Dân Tộc
Hát bài ca Thống Nhất
Rợp màu cờ ngũ sắc
Phật Giáo Việt Nam
Ngài mang hạnh nguyện, đốt ngọn lửa thiêng
Lửa thiêng bùng cháy, sáng tỏa đài sen
Ngài vẫn chấp tay, nhắm mắt, ngồi yên
Chúng con sụp lạy, cúi đầu !
Hồn đau lặng câm, nín thở !
Vọng vang kinh kệ nhiệm màu
Việt Nam lặng khóc, chìm sâu
Muôn phương khắp hướng, Năm châu nức lòng
Ngài về Thánh Đức thông dong
Cho Việt Nam thoát khỏi vòng trầm mê
Lửa thiêng sưởi ấm bốn bề
Từ bi thấm đượm tình quê đậm đà
Đạo màu rữ sạch phong ba
Phật Giáo hòa nhuận ngôi nhà Việt Nam
Một bức hình, ảnh tượng bốn mươi năm !
Một trái tim, ảnh tượng của Pháp thân !
Bóng tối thâm u, lộ chiếu trắng vàng
Màn đêm khép lại, cho vùng đông ló dạng !
Phật Giáo Việt Nam, hai ngàn năm tỏa rạng
Dân tộc Việt Nam, năm ngàn năm huy hoàng
Đạo màu tỏa bóng từ quang
Việt Nam - Phật Giáo sắt son muôn đời !!!

Cho Hay Tỉnh Mộng Đêm Dài

Tháng 03 - 2004.

Đưa tay nắm bắt tầng không
Tầng không nằm gọn trong lòng bàn tay
Đưa tay nắm bắt tháng ngày
Thời gian hết đợi tháng ngày hết trông
Đi về thăm hỏi mùa đông
Giá băng đâu mất bếp hồng ấm êm
Mùa thu còn ngủ bên thềm
Rụng rơi lá úa đâm chồi lá non
Ve sầu vào hạ nỉ non
Tiếng kêu réo rắt mỗi mòn vì ai
Hoa cười điểm nụ cảnh mai
Mùa xuân trước mặt kéo dài bao lâu
Đêm về gõ cửa canh thâu
Màn đêm e ấp gói đầu bình minh
Nắng lên vạn vật vươn mình
Hoàng hôn đứng đợi cuối ghềnh xa đưa
Mây mù giăng lối đàn mưa
Giọt mưa ngưng đọng để chừa mai sau
Tóc xanh óng mượt mái đầu
Có vài góc trắng nằm sâu tế bào
Lắng nghe từ giấc chiêm bao
Tâm tư nặng nặng thuở nào chưa quên
Lắng nghe từ nỗi buồn tênh
Niềm vui hé mở bên thềm chờ trông
Lắng nghe từ tiếng thỉnh không
Còn kia tiếng vọng cuối dòng ngân xa
Thời gian bóng dáng chưa qua
Không gian đã điểm âm ba ngày về
Mai kia còn có cơn mê
Ngày xưa sót lại lời thề đầu non
Đường đi chưa mở lối mòn
Đường về đã hiện nụ son điểm hồng
Đằng trình mấy bước thông dong
Quy trình đứng đợi chờ mong chi nào
Ba sinh mấy ngọn sóng đào
Bình sinh lướt gió để vào mệnh môg
Ngày mai biến trở về sông
Non quay về núi, cội trông về nguồn
Đêm dài vang vọng tiếng chuông
Tiếng chuông vang vọng tỉnh hồn chờ ai
Cho hay tỉnh mộng đêm dài !!!

Đờ Nét Mây Ngàn

Tháng 6-2004

Chiều tà ngã bóng về tây
Phiêu du quán trọ đông đây xác xơ
Ra đi từ bấy đến giờ
Bước chân lẫm tử cuối bờ còn chi
Ra đi không tiếng từ ly
Cuối bờ ngó lại, còn gì, trắng tay
Xa mờ lơ lửng chân mây
Tầng không én liệng buồn bay cuối trời
Trùng dương réo gọi trùng khơi
Mông mênh chào đón ngổ lời mênh mông
Lạnh lùng ngồi ngắm thỉnh không
Lặng yên vũ trụ ngưng dòng bơ vơ
Ngân hà rải nhẹ vàng thơ
Có vì tinh tú hững hờ đọc chơi
Vàng thơ không ý không lời
Xuôi xuyên cùng thăm ngược khơi tận nguồn
Chữ tròn khép lại chữ vuông
Rụng rơi cát đá, vỡ tuông ngọc ngà
Chữ gần khép lại chữ xa
Không gian nín thở, nữa là thời gian
Đưa tay đỡ nét mây ngàn
Trăng sao kinh ngạc khép màn hư vô.

Nguyên Sơ, Còn Đó Bóng Hình

Tháng 6- 2004

Tôi tìm hình bóng nguyên sơ
Từ xa xưa ấy bây giờ ra sao
Thời gian vỗ cánh đưa vào
Xác xây ngũ thể đẳng đeo hao mòn
Không gian khép mở vuông tròn
Cong cong một bọc sóng còn đẩy đưa
Sắc thân giữ được sao vừa
Đá còn nhẵn nhụi hay chưa hờ người
Tìm trong tiếng nói câu cười
Nửa in dấu ngọc nửa khơi vô thường
Tìm trong le lói tà dương
Nửa hong giọt nắng nửa vương ráng chiều
Sông dài sóng vỗ tịch liêu
Lênh đênh mặt nước tiêu điều lan xa
Ngày qua, rồi lại ngày qua
Gởi bờ dĩ vãng phôi pha bóng hình

Nguyên sơ phiêu lãng một mình
Tâm như huyền mộng lung linh phương đài
Ngập ngừng tựa cửa nhật phai
Ngân sương đánh động lối cài dậm băng
Vẽ lên dấu nét không lần
Chìm về không vết điểm hằng nguyên sơ
Sóng còn vỗ nhịp bơ phờ
Dòng sông chuyển hóa ơ hồ trôi đi
Xa xưa còn lại được gì
Ngày mai sao nữa, hử thì, thời gian
Trăng treo đủng đỉnh mây ngàn
Sao mờ lấp lánh mệnh mang vô tình
Nguyên sơ, còn đó bóng hình
Đưa tay nắm bắt bóng hình nguyên sơ.

Giật Mình Tỉnh Mộng Ô Hô !

Tháng 6-2004

Bụi mờ phủ dấu bên đường
Hoàng hôn lãng vắng chiều vương nắng chiều
Bên bờ sông vắng cô liêu
Đầy đưà bèo bọt lều bều nổi trôi
Lang thang từ độ luân hồi
Bơ vơ từ độ leo đòi phiêu du
Lặng yên độc ẩm thiên thu
Ngắm cho thâm thấu mây mù trần gian
Vẽ chi một nét mây ngàn
Tô chi một điểm mệnh mang lung trời
Ba sinh đã hiện trong đời
Bình sinh cho thỏa trùng khơi điệp trùng
Cùng chung một cuộc chơi chung
Nét riêng ta giữ cho cùng mới thôi
Dù cho cát đá lở bồi
Dù cho bãi biển nương dâu gợn hồn
Chữ sinh sánh bước chữ tồn
Tang bồng một gánh dập dồn ba sinh
Bức tranh vân cầu hư vịnh
Khen ai khéo vẽ ê mình trần gian
Ngày xưa tan tác bên đàng
Ngày mai ẩn dấu bên hàng rêu xanh
Có còn nét ngọc tinh anh
Lung linh đáy biển treo cành đầu non
Xác xơ bào ảnh héo hon
Đọa đầy nhân thế mỗi mòn xưa nay
Phù sinh duyên hợp tạm bày
Hóa đài lân thể đổi thay tự hình

Tâm không, trống rỗng tánh linh
Chân không, đầy ắp như mình với ta
Có thì có cả hằng sa
Không thì không cả nữa là hư vô
Giật mình tỉnh mộng ô hô !!!

Nương Thân Quán Trọ, Cuộc Chơi Vô Cùng !!!

Tháng 7-2004

Có một hôm, tôi ngồi yên, như như bất động
Không nhúc nhích, mắt nhắm hờ, đếm từng hơi thở vào ra
Lục lại trong tâm tư những quá khứ đã qua
Trí tưởng đưa tôi đi
Đến những nơi tôi đã đi
Và đi những nơi tôi chưa tới
Tâm trí ơi, ta nói người nghe, người thật là diệu vợi
Người tinh khôn, nhanh nhẩu đến tuyệt vời
Ta lặng yên, cùng người, không nói một lời
Nhưng người cùng ta, có mặt khắp nơi nơi
Tận ngăn mé, vượt qua, không biên giới
Diễn trạng muôn trùng, người lên tiếng gọi
Quá khứ đã qua, trọn cõi đi về
Hiện tại hôm nay, không hẹn không thề
Tương lai sắp tới, cần chi định hướng
Tôi gõ cửa trước muôn ngàn ảnh tượng
Đối cảnh nào rồi cũng đi qua
Bước dừng chân đâu phải là nhà
Tôi chỉ là nét chấm phá của ba thời gian, nương mình quán trọ
Vũ trụ mênh mông, tôi chưa từng có
Cần khôn vô tận, tôi chẳng lìa xa
Lặng yên, tịch vắng, như những nắm mồ ma
Còn phương phát chút hình hài tôi đó
Từng kiếp đã qua, cơ hồ không rõ
Một kiếp này thôi, chợt có chợt không
Nghe gì từ cõi trống không
Nghe gì từ cõi mênh mông chưa về
Mình tôi, tỉnh tựa như mê
Mênh mông một cõi, tứ bề mênh mông
Đưa tay nắm bắt trống không
Vương hình cát bụi cũng đồng thế thôi
Khói lan, mờ tỏa lưng đồi
Sương sa góc biển, sóng nhồi nhấp nhô
Tử sinh từng kiếp, ô hô
Trần gian mời gọi, đội mồ đứng lên

Vọng vang từ tận đầu ghềnh
Reo cùng nhân thế thênh thênh giữa trời
Cho hay cõi mộng trong đời
Tử sinh như những cuộc chơi vô cùng !!!

Tôi Thương

Tháng 7-2004

Tôi thương bác nông phu, giữa đồng xanh lúa nắng
Tôi thương em bé mục đồng, trên đường vắng nghêu ngao
Tôi thương cô thôn nữ giặt áo cạnh bờ ao
Tôi thương bóng mẹ già, bên mái nhà tranh vọn khói
Tôi thương em bé học trò, những buổi tan trường đứng đợi
Tôi thương cô nữ sinh, tà áo trắng bay bay
Tôi thương anh phế binh, lê lét qua ngày
Tôi thương người góa phụ, đượm sầu màu hoa trắng
Tôi thương người dân quê, trải cuộc đời mưa nắng
Tôi thương những người nghèo, mua gánh bán bưng
Tôi thương người dân phu, mỗi gói công lưng
Tôi thương người di dân, khăn hoang xây cuộc sống
Tôi thương những xóm nghèo, giữa đầm lầy nước đọng
Tôi thương những phố phường, ngát ngưỡng vườn cao
Tôi thương người lịch thiệp, ăn nói thanh tao
Tôi thương người khốn khó, nhưng sống đời chân thật
Tôi thương em bé nghèo, vui tuổi thơ lây lất
Tôi thương người bán cùng, lặn lội mua bán ve chai
Tôi thương người chật vật, kiếm sống từng ngày
Tôi thương người đổ sức cần lao, không đầy ba bữa gạo
Tôi thương những trại mồ côi, một năm, may ra thêm một bộ quần áo
Tôi thương những trại cùi, nặng mùi lở loét, tanh hôi
Tôi thương những trung tâm khuyết tật, ngát ngưỡng, nằm, ngồi
Tôi thương những người điên, vui tằm thân giữa đời phiêu đảng
Tôi thương giới kinh thương, trải những khi vò đầu, bóp trán
Tôi thương giới tiểu thương, quần quật từ sáng đến khuya
Tôi thương công nhân viên, mòn sức lực nợ kia
Tôi thương người giáo chức, lao tâm với chồng trang sách cũ
Tôi thương những chính nhân, giữa chính trường thác lũ
Tôi thương người quân nhân, đem xương máu nhuộm sa trường
Tôi thương người tàn tạ cuộc đời tục lụy phân hương
Tôi thương các em, lỡ bước phiêu bồng lây thuốc trắng
Tôi thương cho những ai, đọa đày làm than cay đắng
Tôi thương cho những ai, đôi lần may mắn thành công
Tôi thương quê tôi, bên cạnh dòng sông, mưa nắng ruộng đồng
Tôi thương nước tôi, mảnh đất hình cong, đã dài lịch sử

Tôi thương và tôi thương. Còn, và còn nhiều nữa chứ
Bởi tình thương vô bến, nên biết nói sao cùng
Hỡi người nhân gian hòa tiếng gọi kêu chung
Hãy trang trải tình thương cho vơi lòng nhân thế !!!

Ta Còn Nhớ Ta !

Tháng 7 - 2004

Năm mươi năm trong cõi đời
Năm mươi năm nữa ai người nhớ ta
Trần gian đâu chẳng là nhà
Nhân gian đâu chẳng là ta với mình
Nhớ từ cát bước tử sinh
Riêng ta nguyên vẹn bóng hình này thôi
Dù cho cát đá lở bồi
Dù cho bèo bọt nổi trôi muôn trùng
Ta luôn hiện hữu vô cùng
Năm mươi năm đã bước chung trong đời
Năm mươi năm nữa đầy vơi
Mật mờ nhân ảnh trùng khơi mật mờ
Nửa đời như một giấc mơ
Trăng soi đáy nước bóng chờ đầu non
Đường xưa rêu phủ lối mòn
Hong sương giọt nắng có còn gì không
Lặng yên một cõi trống không
Riêng ta một cõi nọ hồng điểm son
Nghiêng nghiêng ánh ngọc chưa tròn
Lung linh châu tủa sắc mơn chưa pha
Nửa đời phiêu lãng đi qua
Nửa đời đứng lại còn ta với mình
Ta xin lưu lại bóng hình
Một mai dù có tử sinh đôi bờ
Thời gian còn đó, câu thơ
Không gian còn đó, trăng mờ điểm sương
Chiều tà nắng rọi tơ vương
Ráng chiều ửng mộng trên đường tâm không
Mệnh mang về với mệnh mông
Từ trong huyền ảo, nọ hồng điểm son
Hư vô, nào có mất còn
Hỏi ta ta nhớ, ta còn nhớ ta !!!

10 bài Hiện thực 05

41. Tôi là người du thủ em ơi !
42. Hoa Đào một đóa
43. Châu viên một đóa Tinh Anh

44. Vô thường nhân ảnh, kê đầu điểm canh
45. Vào cửa tử, tìm về cõi chết
46. Hạnh nguyện ta đi
47. Tôi xin
48. Vào cửa sinh, tìm về cõi sống
49. Tôi bước đi giữa đôi bờ sinh tử
50. Tiếng gọi thương yêu

Tôi Là Người Du Thủ, Em Oi !

Tháng 7 - 2004

Thương ai đó, như con còng già bỏ tổ
Thương ai kia, ở trên cao còn sợ nước triều dâng
Sao không vạch từng kẽ phong trần
Như huyền tượng thì còn chi cát bụi
Cát bụi nào đeo tôi, con người du thủ
Gió sương nào vùi lấp bãi phù sa
Cõi phù vân tìm lại bóng hồn ma
Nương bèo bọt viếng thăm trời biển rộng
Đeo ước vọng leo lên đồi vỡ mộng
Mang không gian nhồi nhét cõi hư vô
Thương người điên dẫn dắt kẻ điên rồ
Thương người mù tìm đường soi bóng tối
Không chỗ đến thì cần chi vẽ lối
Không chỗ đi sao lại hỏi đường về
Sao mơ màng tìm hiện thật trong mê
Giọt mưa nhỏ còn đâu bong bóng nước
Tôi lặn lội tìm em muôn kiếp trước
Tôi những trông, chờ đợi vạn kiếp sau
Em thầm trách tôi, nét mặt rầu rầu
Nhìn vóc dáng tôi lang thang phiêu bạt
Tôi thoáng nhìn em, vô cùng kinh ngạc
Tôi mãi tìm em từ thuở ban sơ
Em không lia tôi từng phút từng giờ
Em ở đó, vậy mà tôi đi tìm còn, mất
Nhận ra rồi, em tôi ca hát
Nhưng, tôi là người du thủ, em ơi !!!

Hoa Đàm Một Đóa

Tháng 7 - 2004

An Cư Kiết Hạ trụ thân tâm
Giới định huệ tu, thế thậm thâm
Phản bốn hoàn nguyên, tri diện mục
Pháp thân vô tướng, phổ châu viên

Từ ngày Đức Phật chế An Cư
Ba tháng mỗi năm, cứ thế, ừ !
Trường Hạ tạo thành qui thất chúng
Ngày đêm sáu khắc nguyện đồng tu

Nếp sống thiền môn tỏa Đạo Vàng
Nguyện cho Đạo Pháp mãi huy hoàng
Nguyện cho muôn loại thôi đau khổ
Đồng nhiếp hồi qui, báo Phật Ân

An Cư tu tập thật nghiêm minh
Tự kiến thân tâm, độc kiến hình
Quy nhất thể, đồng chơn tự kiến
Hằng sa pháp giới nhất chỉ linh

Tử sinh trầm đắm xưa nay rồi
Lục đạo luân hồi chỉ thế thôi
Hãy nguyện bước lên Đường Tứ Thánh
Pháp thân vi diệu tự tô bồi

Chúng sinh triền phược lắm người ơi
Ngưỡng cửa từ bi đẹp tuyệt vời
Hãy nguyện quay về nương ánh đạo
Hoa Đàm Một đóa Mãi Xinh Tươi.

Châu Viên Một Đóa Tinh Anh

Tháng 7 - 2004

An Cư Kiết Hạ,
Đức Phật đã chế từ xưa đâu có lạ
Tăng Đoàn câu hội, thất chúng đồng tu
Con đường tu, không lẽ chỉ tu mù
Tu mà không học thì làm sao tu được ?
Đường sinh tử đã mang nhiều uế trước
Nghiệp chúng sinh, vốn triền phược trầm luân
Mỗi vào ra, đầy đọa biết bao lần
Không tỉnh ngộ, quay đầu, chi cho khổ !!!
An Cư Kiết Hạ,
Đức Phật đã chế ra từ độ
Chuyên pháp luân vi diệu tại Vườn Nai
Đến hôm nay, hai mươi sáu thế kỷ dậm dài
Thuyền bát nhã, tam thừa đăng bỉ ngạn
Ánh đạo huy hoàng
Muôn đời tỏa rạng
Đệ tử hàng hàng

Theo Bóng Từ Quang
Thượng cầu Phật Đạo
Hạ hóa cứu mang
Đó mới là bản hoài của ba đời mười phương Chư Phật
An Cư Kiết Hạ,
Vạn vật duy tâm
Vạn pháp quy nhất
Ta hỏi người nghe :
Một là tất cả
Tất cả là một
Thấu triệt, nhận chân, cho cùng, cho tốt !
Quy nhất là một
Vậy thì, Một sẽ đi về đâu ???
Núi cao gỏi tựa kê đầu
Cùng ngư hòa thể, kiếm trâu làm gì ?
Ánh trăng đã thấy, hỏi chi !
Nhìn tay, lại hỏi : đến - đi, gậy này !!!
Đạo mầu, không đó không đây
Pháp thân tự thể, không này không kia
Còn không ? Một giọt sương khuya
Còn không ? Một tiếng chuông, là điểm canh
An Cư Kiết Hạ trong lành
Châu Viên Một Đóa Tinh Anh, Mỉm Cười.

Vô thường nhân ảnh, kê đầu đếm canh

Mười phương thế giới ba ngàn
Đồng thanh ca ngợi Đạo Vàng thiêng liêng
Chúng sanh ba cõi mọi miền
Đồng thanh quy hướng cửa thiền tiến tu
Nguyện lìa sinh tử mịt mù
Nguyện xa biển khổ ngục tù trầm luân
Nguyện về nương Phật Pháp Thân
Nguyện soi đuốc tuệ sáng ngàn Từ quang
Phật Thân bảo tọa Kim cang
Phật đăng thường chiếu Đạo vàng rạng soi
Soi cho sáng tỏ muôn loài
Soi cho muôn loại tìm nơi Đào vàng
Chúng con đệ tử hai hàng
An cư, câu hội, bảo ban, tu hành
Đạo Trường thanh tịnh an lành
Một đêm Trà Đạo rồi đành chia tay
Chỉ còn có một đêm nay

Thời gian đã điếm tháng ngày trôi qua
Xa gần rồi lại gần xa
Một đêm nay nữa, Thiên Trà thân thương
Ngày mai rồi sẽ lên đường
Mỗi người mỗi ngả về phương của mình
Nhưng kìa Đạo vị thâm tình
Keo sơn Pháp Lữ, bóng hình nào quên
Trên, Ôn Phật Tổ đáp đền
Dưới, cùng diu dất, vượt ghềnh qua sông
Giã từ, còn đó nhớ trông
Một Mùa Hạ nữa, vun trồng năm sau
Thanh lương Đạo lý nhiệm màu
Vô Thường Nhân Ảnh, Kê Đầu Điếm Canh.

Tháng 7 – 2004

TNT Mặc Giang

Vào Cửa Tử, Tìm Về Cõi Chết !

Tháng 7 - 2004

Vào cửa tử tôi tìm về cõi chết
Của chính tôi từ nhiều kiếp xa xưa
Có thấy gì đâu những nét nhạt nhòa
Mờ dấu tích trên đôi cây ngọn cỏ
Đi trong nghĩa trang, chợt nhìn nấm mộ
Nấp quan tài vỡ một lỗ tan hoang
Nhìn vào trong, tôi rún rẩy bàng hoàng
Một đầu lâu với đông xương khô vụn vỡ
Vắng ngắt, lạnh tanh, cơ hồ man rợ
Lắng tai nghe không một tiếng thì thầm
Dối mắt nhìn, hun hút lặng câm
Hài cốt đó mà hồn đâu khuấy bóng
Trên chiếc lá, giọt sương khuya còn đọng
Ánh nắng lên làm tan biến vô tình
Sương sa nào còn óng ánh lung linh
Đêm xuống lạnh tôi thấy mình ướt áo
Ôm mộng lung suốt đêm dài điếm ảo
Ngán sương này có phải của đêm qua
Độ ẩm bùng lên khế bảo thể à !
Tôi không hỏi sợ sương mờ ngán lệ
Quay gót trở về bên ngôi cổ mộ
Tăm mộ bia đã biến mất họ tên
Trên cành cây có một cánh chim khuyen
Cắt tiếng gọi hồi luân, nhìn tôi đó
Tôi muốn hỏi chim đôi lời cho rõ
Chim buồn đáp rằng việc đó không xong

Một kiếp này thôi chồng chất nặng hoằng
Mang hai kiếp thì làm sao trọn được
Nắm mộ kia, một thời nào kiếp trước
Nắm xương tàn còn sót lại phôi phai
Tôi chưa kịp buông lên tiếng thở dài
Chim vỗ cánh nhìn tôi, bay đi mất
Bước trần gian đợi chờ nhiều cung bậc
Giã từ nghe, nắm mộ của tôi xưa
Cuộc tử sinh còn chơi mãi chưa vừa
Tôi tiếp tục hành trình trong ba cõi.

Hạnh Nguyễn Ta Đi

*Thơ nhạc * 7 - 2004*

Mùa Hạ nào rồi cũng đi qua
Tôi bước chân theo bóng Tăng Già
Xiềng dương lời Đức Phật Thích Ca

Mười ngày tu xin bước lên thuyền
Nương gió từ cắt đứt vụn duyên
Cho cuộc đời hết khổ triền miên

Mười ngày tu xin bước lên đường
Đưa cuộc đời về với yêu thương
Đưa muôn loài về bến thanh lương

Bước nhân sinh ta đã vào đời
Biển trần gian chìm đắm chơi vơi
Đạo cứu đời tỏa khắp nơi nơi

Mùa Hạ nào nương bóng Từ Bi
Nhận chân đời rồi chẳng ra chi
Mang hạnh nguyên từ đó ta đi

Ta bước đi Ánh Đạo huy hoàng
Cho nhân gian nhuận bóng Từ Quang
Cho muôn loài thoát khỏi lầm than

Ta bước đi Ánh Đạo an bình
Đạo Từ Bi hóa độ chúng sinh
Đưa thuyền từ cứu độ hàm linh

Ta bước đi giải thoát cho người
Ta bước đi giải thoát cho đời
Cho Đạo Mầu thấm nhuận nơi nơi.

Tôi Xin

*Thơ nhạc * 7 - 2004*

Tôi xin nương Đức Phật Thích Ca
mang ánh sáng soi đường tăm tối
Tôi xin nương Đức Phật Di Đà
phóng quang từ cứu độ hàm linh
Tôi xin nương Đức Phật Dược Sư
xây diệu thân muôn loài sắc tướng
Tôi xin nương Phật Mẫu Chuẩn Đề
làm mẹ hiền bốn loại chúng sinh
Tôi xin nương Bồ Tát Quán Âm
lắng tai nghe ai người trầm thống
Tôi xin nương Bồ Tát Đại Thế
đem đuốc tuệ phá vạn lâm mê
Tôi xin nương Văn Thù Sư Lợi
đem gươm thiêng phá tà quy chánh
Tôi xin nương Bồ Tát Phổ Hiền
đem bi nguyện gìn giữ Pháp Vương
Tôi xin nương theo Ngài Hộ Pháp
vì đạo mâu trùng quang chấn tích
Tôi xin nương theo Ngài Tiêu Diện
khuyên răn người bảo vệ thiền môn
Tôi xin nương Bồ Tát Giám Trai
giữ già lam thanh quy thánh khiết
Tôi xin chờ Đức Phật Di Lặc
chấp tay nguyên Pháp Hội tương lai.

Phật Pháp Thân quê nhà ta đó
Đạo cứu đời vời vợi thanh lương
Chân diệu hữu ai ai cũng có
Đạo vì đời truyền khắp muôn phương.

Phật Pháp Thân quê nhà ta đó
Đạo cứu đời vời vợi thanh lương
Chân diệu hữu ai ai cũng có
Đạo vì đời truyền khắp muôn phương.

Vào Cửa Sinh, Tìm về Cõi Sống

Tháng 7 - 2004

Vào cửa sinh tôi đi tìm cõi sống
Cửa chính tôi rồi sẽ đi về đâu
Qua những thềm hoang sách vở phủ đầu
Tắt nghẽn đó, không tìm ra lối thoát

Lên núi cao, núi vẫn cao chót vót
Vào rừng sâu, cây vẫn ngủ rừng già
Ra bãi biển, sóng vẫn gầm từng đợt phong ba
Đứng giữa trời, vũ trụ vẫn bao la bất tận
Giữa sống chết, tôi trầm ngâm tự vấn
Chỉ khác nhau một hơi thở vào ra
Sống và chết, oan khiên nghiệt ngã thế à !
Sống tự quyết, mà chết không tìm ra manh mối
Còn sống đây, tôi vẽ ra nhiều phương nhiều lối
Chuyện hôm nay, cho tới chuyện những ngày mai
Chuyện năm năm, mười năm, hay hơn nữa, còn dài
Từng bước sẽ diễn ra khi thời gian sẽ tới
Nhưng nếu tôi chết ngay, khi tử thần đã gọi
Nơi chốn nào sẽ là chỗ tôi đi
Bao sách vở như rừng mơ, không cụ thể được gì
Còn kinh nghiệm như rễ má, khoanh tay bất lực
Ai cũng bảo, của ta, cái gì cũng nhứt
Ai cũng nghe, chết đi, một cõi đi về
Nhưng đi về đâu, vời vợi lê thê
Sao người sống trông hoài mà chẳng biết
Còn người chết thì ra đi biệt
Nắm một cái gì, nói thiệt cho nghe
Có tiếng võng đưa kéo kệt sau hè
Võng không còn đưa, tiếng có nghe không nhĩ !
Và cứ thế, vẽ ra muôn ngàn huyền bí
Tiếng võng lại đưa kéo kệt sau hè
Động hiện lên rồi, tiếng lại được nghe
Tĩnh, im bật, đâu còn nghe tiếng nữa
Sắc thân và cát bụi, vô tri, cũng rứa
Khi linh tri đã xuất khỏi hình hài
Bỏ lại sau lưng, buông xả hai vai
Tử là điểm ngừng mà sinh là tinh ba xuất phát
Linh tri đó, ứng tùy một thân khác
Chiêu cảm cùng vạn hữu khứ lai
Khi đã đi, dù không phải là hai
Nhưng khi đến, là hai chứ không phải một
Như một bản trường ca tương tục âm thanh nhiều nốt
Từng nốt cung đàn hăng vỹ triển miên
Chết là một dấu để sống nối liền
Cho hai nhịp tử sinh, đi và đi mãi mãi.

Tôi Bước Đi Giữa Đôi Bờ Sinh Tử

Tháng 7 - 2004

Tôi bước đi giữa đôi bờ sinh tử
Nhìn sự sinh bừng sức sống vươn lên

Nhìn sự tử đi vào thế giới lãng quên
Giữa sinh tử cách nhau dòng sông ly biệt
Dòng sông đó nghe âm vang thi thiết
Bên này bờ là sự sống bay xa
Bên kia bờ là thế giới của những hồn ma
Ký với quy gãy nhịp, nghìn trùng xa cách
Khi dòng sinh đã bắt đầu chuyển mạch
Thì dòng tử đã mở ra một cõi đi về
Tôi bước đi giữa đôi dòng sinh tử lê thê
Bao nhiêu người đang sống và bao nhiêu người đã chết
Khi cõi sinh hiện ra thêm một vật
Thì cõi tử lại trống mất một ô
Một hồn đơn đã thoát khỏi nắm mô
Lạc lững vào cõi sinh, thêm một người xuất hiện
Giữa tử sinh, có sợi dây vô hình kỳ diệu
Như bản trường ca sinh tử vô cùng
Dòng tử sinh vô thi vô chung
Tùng cá thể, tụ thành những âm ba bất tận
Tôi thấy rồi em, cung đàn hòa vận
Tôi nghe rồi em, tiếng nói nhiệm màu
Biển động tử sinh vi diệu thâm sâu
Mỗi sống chết như từng cơn sóng vỗ
Để tôi thấy em từ ngàn xưa hiển lộ
Để tôi thấy người sẽ khuất tận ngàn sau
Mang thương yêu để thấm những niềm đau
Mờ mắt lệ để thăm dòng sinh tử
Tôi và em leo lên đồi tĩnh lự
Tôi và người bước xuống cõi trần gian
Tiếc ly tan sinh tử giữa đôi đàng
Trao chân thiện trên nhịp cầu giao cảm
Sỏi đá đã mòn bên bờ tiết động
Cát bụi đã tro từng mảnh hình hài
Tôi lang thang gom góp những nhật phai
Kết thành bản tình ca đôi bờ sinh tử
Tôi đứng đó, ngàn năm lưu giữ
Trao cho ai mang tiếng nói chào đời
Trao cho người về một cõi chơi vơi
Kỷ vật tử sinh trôi bờ sinh tử.

Tiếng Gọi Thương Yêu

7 - 2004

Gom cát bụi bên bờ rêu giá lạnh
Góp hoang tàn bên bờ đá rêu xanh
Để lắng nghe từng giọt lệ long lanh
Rơi xuống biển trần gian nhiều gai góc

Ai đã vẽ ra tranh thêu gấm ngọc
Ai đã đan tâm dày xéo điêu tàn
Cùng sống trong đời một cõi trần gian
Sao không xây tình thương và sự sống
Mang tâm từ, xóa tan đi biến động
Mang tâm bi, trang trải những thương yêu
Sống vị tha dù có khổ đau nhiều
Còn hơn đắp một nắm mồ vị kỷ
Thương cho những ai thành tâm thiện ý
Thương cho những ai dạ sỏi lòng lang
Biển đục phù sinh loang lổ hoang tàn
Gieo chi nữa những sắc màu hoen ố
Kiếp nhân sinh đã mang nhiều đau khổ
Kiếp con người đã lắm nỗi tang thương
Thà làm cỏ cây xanh ngát bên đường
Hơn hoa mỹ thêu thùa bên bờ lau gió bụi
Trong bóng đen, tội tình chi làm lủi
Giữa khung trời, tỏa rạng ánh thiền quang
Sống thanh thiên như gió mát trăng ngàn
Cho đêm tối bừng hỏa châu tỏa sáng
Nguồn mạch thương yêu khơi đầu suối cạn
Cho nước trong lành tưới mát đồng xanh
Ngát tỏa mùi hương, nét ngọc tinh anh
Cho vạn vật nhân sinh, hòa điệu sống.

10 bài Hiện thực 06

- 51. *Tử sinh cát bước rong chơi*
- 52. *Trêu mình thế nhân*
- 53. *Lăn quay con tạo huyễn sinh vô cùng*
- 54. *Nhìn ta cùng hư huyễn*
- 55. *Mở cửa thêm hoang*
- 56. *Mở cửa ngày mai*
- 57. *Phù sinh hằng hiển hiện*
- 58. *Vào cõi nhân gian*
- 59. *Buông tay vô cùng*
- 60. *Ta là ta mãi mãi*

Tử Sinh Cát Bước Rong Chơi *Tháng 8-2004*

Tôi đã thấy em từ khi mới ra đời
Tôi đã thấy em từ khi biết khóc biết cười
Em có mặt cùng tôi khắp mọi nơi nơi
Em luôn ở cùng tôi, nhưng không bao giờ lên tiếng

Tôi đã lớn lên, bươn chải qua nhiều biển chuyển
Bước phiêu du, đã đập giũa tôi trên khắp dặm trường
Em nhìn tôi như một người lãng tử đáng thương
Em thấy tôi đi, nhưng không hề oán trách
Em có biết không ?
Cuộc đời đưa đẩy tôi qua nhiều ngõ ngách
Phong trần vùi dập tôi bao nẻo chông gai
Hầm hố, đắng cay, góc cạnh, dùi mài
Thực nghiệm thêm cho cõi diêm phù nhiễm thê
Để đề tác những trận đồ, phương kế
Để dự phòng những sơ hở, thâm u
Để chằng thêm cho lưới khổ ải mịt mù
Để chịt thêm cho dây trần ai oan nghiệt
Mỗi con người, thêm một nét tang thương còn khuyết
Mỗi sinh vật, thêm một điểm bèo bọt chưa thành
Cho bức tranh vân cầu xoáy trục lộn quanh
Nhiều tầng lớp dọc ngang, mấy ai bút phá
Tôi thấy rồi em, có chi đâu lạ
Tự con người bày vẽ mà thôi
Tự chính tôi ngưng, động, tở, bồi
Chứ không ai có quyền, và không ai quyết đoán
Vậy mà xưa nay vào tù ra khám
Cửa ngục kia, không một xích gông cùm
Do trò đời bày những cuộc chơi chung
Mỗi kẻ bày một trò và không hề ngán ngẫm
Chỉ tới lúc cơ hồ đã thấm
Chỉ tới khi đuối sức tàn hơi
Trách cho nhau và hận cả cuộc đời
Hay phó thác, gục đầu trước bức tường duyên kiếp
Sóng vỗ trường giang ba thời chuyển tiếp
Người đẩy ta xô, khởi động phong ba
Xuống lên, xuôi ngược, lại qua
Vì người một lẽ, vì ta với mình
Giẫm cho nát cõi tử sinh
Đạp cho nát cõi hư vinh diêm phù
Gót tiên phớt nhẹ thiên thu
Cõi qua biển đục mây mù trần gian
Đưa tay nhắc phiếm cung đàn
Ngân lên một tiếng vang vang đất trời
Tử sinh cất bước rong chơi.

Trêu Mình Thế Nhân !

Tháng 9 - 2004

Trăm năm làm kiếp con người

Biển dâu khéo vẽ khóc cười tang thương
Ngàn năm mang kiếp gió sương
Rong rêu khéo phủ bên đường xác xơ
Đầu ghềnh sóng vỗ ơ hờ
Cuối sông bèo bọt bơ phờ nhấp nhô
Ngàn xưa sỏi đá phát lồ
Ngàn sau cát bụi còn phô lở bồi
Đêm dài mơ giấc tỉnh khô
Giật mình tỉnh mộng leo đòi điểm không
Lặng yên vũ trụ mệnh mông
Kiếp người nhẹ tựa lông hồng mảnh treo
Rừng khuya róc rách suối reo
Núi đòi vọng tiếng gió vèo xa đưa
Trường giang réo gọi chưa vừa
Biển khơi dậy sóng hay chưa sông dài
Sống mà máu nóng đã phai
Chết đi máu lạnh tuyền đài đem phơi
Uổng không một kiếp trong đời
Mặt chai mày đá hết lời nỉ non
Mai sau đừng hỏi mất còn
Hôm nay có tiếc lòng son bạc tình
Uổng không một kiếp phù sinh
Còn thua gỗ đá trâu mình thế nhân
Trần gian còn chút đỡ đàn
Trơ trơ như phỗng lựa lần mà tru !!!

Lăn Quay Con Tạo Huyền Sinh Vô Cùng !

Tháng 9 - 2004

Từ khi cất bước ra đi
Đến nay nhìn lại, còn gì trắng tay
Thời gian thấm thoát phút giây
Cả đời đếm lại, đến nay còn gì
Sinh ra vốn chẳng có chi
Từ trong cát bụi huyền vi tạo thành
Hồng hoang mở khối tinh anh
Mệnh mông huyền tượng song hành cùng tôi
Dọc đường an lão lên ngôi
Phong sương tuyết nguyệt đỉnh đôi trơ vơ
Cho hay con tạo hững hờ
Lang thang vạn hữu trôi bờ tử sinh
Ra đi chỉ có một mình
Trở về cũng chỉ bóng hình mà thôi
Nhân gian trả lại cuộc đời

Trần gian trả lại cho người nhân gian
Lặng thinh im bất âm vang
Vọng lên một tiếng vỗ tan đôi bờ
Bờ này hữu thể tình mơ
Bờ kia vô tướng cơ hồ có không
Ra đi nào núi nào sông
Trở về nhìn lại núi sông một mình
Uyên nguyên chiếc bóng theo hình
Lăn quay con tạo huyễn sinh vô cùng !!!

Ta đứng đó, nhìn ta cùng hư huyễn !
Tháng 9 - 2004

Kéo hoàng hôn cho bóng chiều xuống thấp
Đẩy trăng lên cho trăng vắt lưng trời
Xô sóng về cho sóng vỗ trùng khơi
Xới đồng ruộng cho thơm mùi lúa mạ
Gió xào xạc nghe rừng cây khua lá
Đêm dần khuya nghe tiếng dế nỉ non
Ta cùng ta để nói chuyện mắt còn
Từng dòng sông đi qua, cơ hồ mộng mị
Đến là điểm tới, không ngừng không nghỉ
Đi là điểm về, không tiếng không vang
Ta ngồi đây, có phải một gạch ngang
Nổi một móc giữa muôn bề như chứng tích
Ta nói người nghe đêm dài cô tịch
Đêm từng đêm, thử hỏi, đó là những đêm nào
Ngày từng ngày, thử hỏi, một ngày nữa ra sao
Người và ta, dùng chỗ nào để tựa ???
Dùng thời gian, bóng hư vô, mở cửa
Dùng không gian, một điểm sống, tượng hình
Cát bụi đi về không hữu lung linh
Đứng giữa mênh mông, đâu là khởi điểm
Nhưng ta có mặt, nên ta vào chuyện
Câu chuyện dài, hiện hữu xưa nay
Người và ta, không một chút may may
Nhưng vạn hữu tồn sinh, nên muôn đời ta có mãi
Giữa hai bước không thời, vô ngại
Giữa hai cửa vào ra, không màng
Giữa hai nẻo đi về, không mang
Ta đứng đó, nhìn ta cùng hư huyễn !!!

Tôi đi mở cửa thêm hoang !
Tháng 9 - 2004

Tôi đi mở cửa thêm hoang

Tìm trong dĩ vãng có còn gì không
Nơi này lạnh ngắt như đồng
Nơi kia loang lổ chất chồng phong sương
Nơi này hoang vắng thê lương
Nơi kia rêu phủ vương vương bụi mờ
Lặng thinh, một cõi hư vô
Ngâm câm, một cõi trơ trơ vô tình
Không nghe một tiếng âm linh
Tâm quang chưa động cửa mình hồn mê
Sao nghe □ một cõi đi về □
Mênh mông, trống rỗng, cõi về là đâu
Hay về một cõi nhiệm màu
Không thinh không sắc không màu không vang
Tôi leo lên thử trên ngàn
Lại càng huyền mộng lại càng huyền mơ
Ngàn sao lấp lánh xa mờ
Ngàn mây chìm nổi lững lờ bay bay
Tôi về nghĩa địa loay hoay
Thử nghe âm phủ giải bày ra sao
Mồ ma lỏm ngòm tháp cao
Không lay động tĩnh không xao xuyến gì
Ở hờ tôi bước ra đi
Vô tình động cửa huyền vi, giật mình
Trần gian là cõi sắc hình
Cõi không vô sắc vọng tình mà chi
Thử vang một tiếng lên đi
Không vang tiếng nữa vô vi đã về
Thì ra một cõi đi về
Khi đi mới biết cõi về là đâu
Huyền vi, huyền thể, nhiệm màu.

Tôi đi mở cửa Ngày Mai *Tháng 9 - 2004*

Tôi đi mở cửa ngày mai
Thử tìm về cõi vị lai là gì
Trống không, chẳng có cái chi
Hình chưa hiện thể, li ti chưa thành
Mờ mờ cát bụi vờn quanh
Lan lan khói tỏa tử sanh vẽ hình
Bóng kia, nghiêng bóng soi hình
Hình kia nghiêng bóng, vô tình bóng tan
Đường đi không dấu bên đàng
Nẻo về không vết mơ màng mà chi
Hồn chưa mở cửa huyền vi
Chưa vương cát bụi, có chi tự hình

Mơ hồ vẽ bóng tánh linh
Hữu hình tìm cỏi vô hình sao xong
Kìa xem nước chảy dòng sông
Bèo trôi bến mộng, bọt bông bến mê
Một mai con nước trở về
Thử xem bèo bọt còn mê mộng gì
Sao nghe tử biệt sinh ly
Sinh đi vô trụ, tử đi vô thường
Một mai cát bụi còn vương
Tùy duyên đôi tác, mở đường hiển sinh
Tôi đang mang một bóng hình
Chưa về cửa tử, cỏi sinh sao về
Đừng đem mộng phủ lên mê
Đừng đem biển cả vỗ về ba sinh
Lo chi một cuộc tử sinh
Ba sinh còn có, tử sinh nghĩa gì
Tử, là chuẩn bị để đi
Sinh, là cửa tử huyền vi tạo thành
Cho hay một khối tinh anh
Đem treo lơ lửng trên cảnh tầm không
Tôi đi, về với mệnh mông !!!

Cõi bào ảnh Phù Sinh hằng hiển hiện
Tháng 10 - 2004

Đeo viễn vọng lên đồi cao Áo Tượng
Nhìn con quay xoáy trục cỏi trần gian
Lối mòn xưa mờ sương khói bên đàng
Con đường nay bay bay màu cát bụi
Con nai vàng ngẩn ngơ bên bờ suối
Con hùm oai dầy dạn giữa núi rừng
Muôn loài ủa vang, rồi lại dừng dưng
Vạn vật trôi lăn, từng hồi biến động
Sấm sét vang rền
Đất bằng dậy sóng
Đảo lộn bông bong
Vật đổi sao dời
Bão thổi cuồng phong
Mưa gió toi bời
Cùng nhào lộn, rồi lặng yên, tím ngắt
Đất muốn lở cứ tự trời tự dạt
Núi muốn lay cứ tự đổ tự nghiêng
Biển muốn động cứ dậy sóng cuồng điên
Người muốn chết cứ nhào lặn bức tử
Rồi theo trình tự
Đây lở kia bồi

Tiếp tục nổi trôi
Cõi trần đầy dụa
Đất trời nghiêng ngửa
Đẩy cửa nhân gian
Cuộc tạm chưa tàn
Những trò gian dở
Leo lên dốc cùng ngàn cây than thở
Xuống lưng đèo cùng cỏ dại tiêu ma
Vất từng không vàng vọt bóng trăng già
Nhô góc biển, vùng đông vừa tỏ rạng
Một thời qua như bụi mờ lãng vãng
Một thời nay như sớm tối hoàng hôn
Sao Mai tàn ngóng đợi bóng sao Hôm
Cõi bào ảnh phù sinh hằng hiển hiện.

Ta Xin Vào Cõi Nhân Gian

Tháng 10 - 2004

Ai đi xây mộng trăng sao
Ta đi xây mộng để vào trần gian
Ai xin vào cõi mây ngàn
Ta xin vào cõi nhân gian bình thường
Ai vào huyền nhiệm phi thường
Ta vào cung bậc vô thường ta chơi
Ai thương thanh thoát tuyệt vời
Ta thương trần thế của người thế nhân
Nhìn trông chiếc bóng phù vân
Để xem cát bụi phong trần tới đâu
Nhìn trông nước chảy qua cầu
Để xem bãi biển nướng dâu cuối bờ
Nhìn trông bánh vẽ trong mơ
Để xem giấc mộng vẽ mơ là gì
Thế rồi cứ thế ta đi
Đất trời rộng lớn chẳng vì riêng ai
Ta đi bóng tối đêm dài
Để nghe sự sống miệt mài về đêm
Ta đi ánh nắng vươn lên
Để nghe sự sống thênh thênh ban ngày
Nhìn trông từng cuộc đổi thay
Có mang mới mẻ đẹp hay không nào
Nhìn trông từng bậc thấp cao
Có mang ý vị thanh tao cho đời
Cảm thương sóng vỗ trùng khơi
Cho bờ cát trắng lở bồi thênh thang
Nếu không sóng vỗ miên man
Làm sao có bãi cát vàng xinh xinh

Ta xin giữ chút lưu tình
Để cho bờ cát vẽ hình phù sa
Ta xin giữ chút sương pha
Để cho biển mặn đậm đà mùi sương
Rồi ta cất bước lên đường
Để chia sự sống đau thương con người
Rồi ta xin cất tiếng cười
Để chia cuộc sống đẹp tươi muôn loài.

Buông Tay, Vô Cùng !

Tháng 10 - 2004

Ta từ cất bước tử sinh
Ta mang bao vẻ dáng hình ra đi
Thời gian một thoáng có chi
Không gian một khoảng ta đi vô cùng
Kể từ vô thi vô chung
Cái riêng ta giữ ta dùng cho ta
Đi từ cát bụi vào ra
Đi trong vạn hữu bao la nhiệm mầu
Đi từ không lúc mở đầu
Đi trong vô tận ngàn sau chưa về
Đường trường dù có nhiều khê
Trần gian dù có ê chề ra sao
Không mang đau khổ để vào
Không mang ai oán phóng lao mặc tình
Ra đi chỉ có một mình
Trở về cũng chỉ bóng hình nhỏ nhoi
Ta đi có ánh trăng soi
Ta về có nắng để coi đêm ngày
Trên ngàn mây gió bay bay
Dưới ngàn cát bụi nay nầy mai kia
Ra đi chẳng có chia lìa
Trở về chẳng để mộ bia lưu bài
Cuộc đời ai để cho ai
Nào ai muốn giữ của ai làm gì
Khi sinh, không hẹn cái chi
Khi tử, không điểm sẽ đi nơi nào
Đi như những cuộc chiêm bao
Buồn không, ai vẽ cây đào trước sân
Ai đem chụp ảnh phù vân
Ai đem trình chiếu phong trần xưa nay
Thời gian một nét hiển bày
Không gian một dấu, buông tay, vô cùng !

Ta Là Ta Mãi Mãi !

Tháng 10 - 2004

Thân bào ảnh trôi trên dòng sinh tử
Mỗi hình hài tụ tán một thời gian
Rồi bay bay theo cát bụi mây ngàn
Tạo vóc dáng cho cõi phù nhiễm thể
Xe chuyển hóa chở vạn loài tinh tế
Cửa vào ra mở muôn loại đến đi
Từ kịch thô cho đến nhỏ siêu vi
Cả hằng sa mà đều riêng cá biệt
Ta kể nhau nghe cận kề để biết
Chuyện hiện sinh, chứ đâu cần chuyện xa xôi
Chuyện hôm nay, chuyện của chính con người
Đồng tác tạo tự thành, nhưng nào ai giống nhĩ !
Nhân loại năm châu, hàng bao nhiêu tỷ
Có giống nhau, là cùng giống loài người
Còn dáng đi, dáng đứng, tiếng nói, tiếng cười
Cả tâm tư, suy nghĩ, mỗi người mỗi vẻ
Cuộc thế thái, nhân tình là thế !
Ai cũng như ai, nhưng ai có giống như mình
Nên đi đâu, ta cũng vẫn nguyên trình
Giữa vũ trụ mênh mông
Hay tận cùng ngàn mé
Thời gian cũng thế
Dù trước dù sau
Không gian cũng thế
Dù có đổi màu
Thân cát bụi, nhưng ta là ta mãi mãi.

10 bài Hiện thực 07

61. Vương hình cát bụi lang thang
62. Chiếu bóng theo hình
63. Tôi còn đó vô cùng
64. Hư vô một cõi riêng mình
65. Người là ai đó nhĩ !
66. Hôm qua em đi lễ chùa
67. Mai sau dù mất hay còn
68. Biết mặt mũi người rồi
69. Bên bờ lau biển động
70. Mơ màng ôm vũ trụ

Vương Hình Cát Bụi Lang Thang

*Tháng 10 – 2004 * Thơ Nhạc*

Ai có biết vì sao biển động
Bởi trùng khơi nên sóng cựa mình
Ai có biết vì sao gió lộng
Bởi trời yên không lẽ lặng thinh

Mưa hời mưa sao mưa nhỏ hạt
Bởi vì mây chứa nặng trên ngàn
Những vì sao vì sao man mác
Bởi mênh mông nhật hết trăng vàng

Thế tại sao đêm về tăm tối
Bởi vì ngày nhận nắng chìm sâu
Thế tại sao đêm còn le lói
Bởi vì ngày nhớ bóng đêm thâu

Ai có lên núi rừng han hoi
Sao núi rừng thăm thẳm thâm u
Núi mơ rừng ngàn đời ngái ngủ
Nên núi rừng mãi mãi hoang vu

Thế tại sao lá rơi về cội
Bởi gốc già thương nhớ chồi non
Vậy mà sao còn thay lá mới
Bởi lá vàng tàn úa héo hon

Nước miên man từ nguồn chảy xuống
Nên làm cho biển rộng nhớ sông
Núi thương non đeo đeo đến muôn
Nên phong sương tuế nguyệt tang bồng

Thế tại sao vương hình cát bụi
Bởi rong rêu còn phủ bên đàng
Mỗi ly tan xa rồi tiếc nuối
Nên vương hình cát bụi lang thang.

Chiếc Bóng theo Hình

Tháng 10 - 2004

Ai đi thơ thần bên đàng
Để cho cơ cảm trăng vàng đôi soi
Ai đi chiếc bóng đơn côi
Để cho mình lại lẻ loi với mình
Ai đi chiếc bóng theo hình
Để cho đêm vắng nặng tình về khuya
Bao vì tình tú ô kìa

Xa mờ lấp lánh để chia khung trời
Bên bờ cát trắng lở bồi
Mênh mang sóng vỗ nổi trôi vô tình
Bên hồ bóng nguyệt lung linh
Gợn soi đáy nước in hình lao chao
Lơ thơ mấy ngọn trúc đào
Phất phơ trước gió xạc xào hồn ai
Sao Hôm chờ đón Sao Mai
Để trông đêm vắng đã dài đến đâu
Ai ngồi tựa bóng đầu cầu
Để cho mặt nước rầu rầu tang thương
Đêm dài đắm ướt mưa sương
Đường đi đứng lại trên đường ai đi !!!

Tôi Còn Đó, Vô Cùng !

Tháng 12-2004

Cửa hư vô vẽ hai chiều đóng mở
Ngõ đi về dệt hai hướng có không
Đường tử sinh, một bóng hình nín, thở
Nẻo luân hồi, một dấu vết đi rong

Biển mênh mông nên trùng dương dậy sóng
Nước vô bờ nên cứ cuốn trôi đi
Mây lang thang nên bay bay lờ lững
Gió vô tình nên thổi nhẹ vu vơ

Tôi đã đi từ ngày xa xưa đó
Đến ngày sau chưa dừng bước vào ra
Nếu hoang vu, tôi hương hồn tượng đá
Nếu mặn nồng, tôi là lá là hoa

Nếu là có, thì đầu nguồn vô thi
Nếu là không, thì tận đáy vô chung
Nếu là tử, thì tôi đây, vô vị
Nếu là sinh, thì tôi đó, vô cùng

Đi với không, tôi đây là ai đó
Đi với có, ngày mai tôi ở đâu
Trong mênh mông, tôi tắm thân bé nhỏ
Trong hiện hữu, tôi còn đó, nhiệm mầu.

Hư Vô, Một Cõi Riêng Mình !

Tháng 12-2004

Tôi nghe một cõi tâm tư
Rung lên tiếng vọng xa rồi thời gian
Tôi nghe một cõi âm vang
Rung lên cung điệu bên đàn chưa pha
Một thời dĩ vãng đi qua
Mờ mờ ẩn hiện nhường xa hóa gần
Phong trần mấy độ thương thân
Tang thương mấy độ cũng ngân ấy thôi
Khi cao cao vút lưng đôi
Khi sâu sâu thẳm lở bồi sương sa
Khi xao xuyên tận ngân hà
Khi tàn tạ bóng bóng tà tà dương
Chưa tan giấc mộng nghệ thường
Chưa vui biển động trùng dương gợn hồn
Đưa tay nắm bắt càn khôn
Thu mình góc nhỏ tựa hòn đảo xa
Lặng nghe một cõi ta bà
Ba ngàn thế giới chưa tà đầu sương
Lặng nghe giấc mộng bình thường
Ba sinh mòn mỏi chưa vương đăng trình
Mập mờ chiếc bóng lung linh
Hư vô một cõi riêng mình, thế a !!!

Người Là Ai Đó Nhĩ !

Tháng 12-2004

Người là ai đã từ vô lượng kiếp
Đeo theo ta, từng kiếp đắng đeo hoài
Dù ta thế nào hay thật nhỏ nhoi
Đã trang trải qua nhiều thân cát bụi
Bằng đôi dốc ta trèo lên đỉnh núi
Vượt tầng không ta về với muôn ngàn
Nương bọt bèo ta về với mệnh mang
Nhặt cát đá ta vẽ hình vô tướng
Chụp ảo giác ta chặn đầu huyền tượng
Tung bụi mờ ta phủ dấu rong rêu
Bặt thình âm ta về với cô liêu
Người vẫn lộ nguyên hình biến hiện
Mở cửa hư vô
Ngân hà xao xuyên

Đóng nắp càn khôn
Nghẽn lối trăng sao
Ta bung tay người đã vút ngọn sào
Đập cho vỡ hai đầu cây tích trượng
Một, chấm hết, để không còn chân tướng
Hai, phủ đầu, cho vằn vũ lặn quay
Người vẫn cùng ta trong mọi mảy may
Nghe ta hỏi, người là ai đó nhĩ !
Cất tiếng hát ngân vang ngàn thiên lý
Mở lời ca rung động cả thiên thu
Ta im bật, người biến mất cái vù
Ta lộ diện, người xuất đầu, ngạo nghễ !!!

Hôm qua Em đi lễ chùa

*Thơ Nhạc * Tháng 12-2004*

Hôm qua em đi lễ chùa
Dọc đường rơi rụng hơn thua
Thanh không vô cùng thanh sắc
Áo lam em mặc bốn mùa

Khói hương mờ tỏa hương trầm
Chấp tay em nguyện lâm râm
Mắt mơ nhìn lên Đức Phật
Đài sen nở cánh thì thầm

Điện thờ huyền diệu lung linh
Trầm tư em nguyện riêng mình
Tiếng chuông hòa theo tiếng mõ
Nam mô Đức Phật cầu kinh

Hôm qua em đi lễ chùa
Phất phơ tam nghiệp gió lùa
Ngập ngừng tam vô ngưỡng cửa
Đưa em về lại nhà xưa

Vườn chùa nở hoa ba cánh
Hương trầm nở sắc ba hương
Vườn tâm nở hoa tám cạnh
Chơn như nở nụ bốn đường

Áo lam bốn mùa em mặc
Đạo màu từ đó em mang
Thanh hương đi về thanh sắc
Đạo màu còn đó vang vang.

Mai Sau, Dù Có Mất Còn

Tháng 12-2004

Tôi từ cất bước ra đi
Tôi không lưu lại cái gì cho tôi
Ra đi một nét tình khôi
Đến nay cũng thế chẳng bồi chẳng thuyên
Mai kia về với diễm huyền
Tôi xin lưu giữ trinh nguyên trở về
Đường đời trải vạn sơn khê
Khi đeo vách gió khi kè vực sâu
Tang thương cho trắng mái đầu
Biển dâu cho bạt sắc màu trần gian
Khổ đau cho thấm cơ hàn
Nhục vinh cho nhuộm bức màn thế nhân
Bồng bênh tán tỵ phù vân
Nổi trôi đầy đọa phong trần xác xơ
Ra đi từ bấy đến giờ
Có mong chi vẹn có mơ chi toàn
Một mình thu ốc đảo hoang
Đưa tay thử nắm có còn gì không
Trống không nhẹ tựa lông hồng
Lặng yên như cõi trời không đi về
Tôi không giữ mộng trong mê
Tôi không hẹn núi gởi thề cùng non
Mai sau, dù có mất còn.

Biết Mặt Mũi Người Rồi

Tháng 12-2004

Lật tâm tư để phơi trần chân tướng
Ẩn ở đâu, người hãy hiện nguyên hình
Đừng giở những trò vào vào vênh vênh

Đóng lớp vỏ bề ngoài che thiên hạ

Tâm địa người thật ra đâu có lạ
Nhưng tinh khôn người đóng kịch tài tình
Nếu lộ trần ai ai cũng thất kinh
Những quỷ kế của nhà người giỏi thiệt

**Ai hay biết, ai người không hay biết
Nên mới có câu : mắt thánh vãi thừa
Tri tâm mà bất biết nói sao vừa
Khốn khổ cho đời mò kim đáy biển**

Quá thủ thuật, người đã nhiều lão luyện
Trông vóc dáng người, mặt đá mày dày
Người vẫn đứng vững và sống phây phây
Trước mắt nhà người, người đâu biết sợ

Tòa án lương tâm đã từ muôn thuở
Người lừa ai chứ đâu thể dối được mình
Khi cúi đầu phủ phục trước tánh linh
Người mới rõ những gì người quá quắt

Vốn biết người, một con người kỳ quặt
Để xem người tự tung tự tác tới đâu
**Ánh sáng lên rồi, bóng tối chìm sâu
Vậy từ nay, người đừng bày thêm nữa !!!**

Bên bờ lau biển động !

*Thơ Nhạc * Tháng 12-2004*

Ta muốn nghe tiếng biển về đêm
Cho cứng cõi mềm lòng sỏi đá
Ta muốn nghe tiếng biển về đêm
Cho lạnh lùng băng giá lên ngôi
Khi hoàng hôn đã khép lại khung trời
Ta lạc lõng vào mênh mông bất tận
Sóng từng đợt găm gù phần hận
Gió từng cơn lồng lộng lan xa
Ta ngồi đây như một bóng hồn ma
Nghe thăm thẳm reo trùng dương biển động
Ta mất hút vào hư vô trống rỗng
Ta rụng rơi vào bé nhỏ vô cùng

Một tiếng trượng phu
Một tiếng anh hùng
Trông vụn vỡ, có nghĩa gì đâu tá
Sóng vẫn lộng
hồi trùng dương biển cả
Gió vẫn reo
hồi gió rít hư vô
Ta ngồi đây như một nắm tàn khô
Trơ cát bụi bên bờ lau biển động
Ta muốn nghe tiếng biển về đêm
Cho tiếng vỗ trùng trùng ngọn sóng
Ta muốn nghe tiếng biển về đêm
Cho mềm lòng một cõi tâm tư
Năm mươi năm nửa kiếp còn dư
Trăm năm sau chưa tàn cát bụi.

Mơ Màng Ôm Vũ Trụ

Tháng 12-2004

Ta nhắm mắt mơ màng ôm vũ trụ
Ta lặng thính cùng vãn vũ trắng sao
Ta đan tay nghe ngọn gió rì rào
Ta đan tâm nghe con quay thôi động
Một cõi mệnh mông
Đất trời lồng lộng
Một cõi diễm hằng
Mở cửa huyền vi
Nẻo hồng hoang lên tiếng thâm thì
Ngõ thiên hà dừng chân bờ ngõ
Bất động châu thân
Bật làn hơi thở
Từng sắc thanh xô đẩy tiếng âm ba
Từng li ti đến cùng tận bao la
Như bèo bọt tờ mảnh treo đầu gió
Ngàn xưa thế đó
Chuyển mạch khơi nguồn
Ngàn sau cũng rứa
Thỏng cánh tay buông
Mọi hư thực thực hư như huyền mộng
Cát bụi nào vô tình ứ đọng
Mỗi tụ tan biến hóa hình hài
Cõi trần gian nào khác chốn thiên thai
Mỗi nhân tố đẩy xô đường độc đạo
Máy huyền cơ xảo
Chủ khách làm vì

Nơi ta đi, mà nào đã có đi
Nơi ta đến, mà nào đâu có đến.

10 bài Hiện thực 08

- 71. Nụ cười điểm hoa
- 72. Ta nhủ mình nghe
- 73. Không biết sống nghĩa là xuân đã chết
- 74. Sám hối đầu
- 75. Con người phiêu bạt
- 76. Ta xin góp mặt cuộc đời
- 77. Vén lau lách bên bờ rêu sỏi đá
- 78. Đời ta từ đó !
- 79. Vô âm, cất tiếng thành lời
- 80. Tử thần đang ở đâu ?

Nụ Cười Điểm Hoa

*Thơ Nhạc *Tháng 12-2004*

Tôi đi đóng cửa thời gian
Cho ngày giờ đứng lại
Cho tuổi thơ trẻ mãi
Cho tuổi già chẳng phai

Tôi đi đóng cửa không gian
Cho khung trời nhỏ lại
Cho người người gần mãi
Cho tình người nở hoa

Tôi đi đóng cửa trần gian
Cho đời thôi đau khổ
Cho ngày mai rạng rỡ
Cho người người an vui

Tôi đi ra kéo trùng khơi
Đưa con thuyền vô bến
Thôi bênh bồng muôn hướng
Thôi trôi nổi mệnh mông

Tôi đi khép cửa mùa đông
Cho đời thôi giá lạnh
Cho đơn côi vỗ cánh
Cho bếp hồng lên hương

Tôi đi ra khắp muôn phương
Vì tình người tôi gọi

Vì tình người tôi nói
Nên xây dựng yêu thương

Tôi đi đóng cửa tịch liêu
Cho tan niềm cô độc
Cho buồn tênh đố dốc
Cho nụ cười điểm hoa.

Ta Nhủ Mình Nghe !

Tháng 12-2004

Một kiếp phong sương trên đường gió bụi
Quãng đường dài đã mấy chục năm qua
Bước nhiều khô lên lối bước trầm kha
Đi đi mãi giữa cuộc đời muôn mặt
Có những đêm về
Trăng sao vắng vặc
Thu mình góc nhỏ
Gát cửa cô liêu
Quãng đường đi, đã làm được gì, còn lại bao nhiêu
Tay vắt trán, dỗi mắt nhìn đời, sức cùng lực kiệt
Ngày mai chưa đến
Một trời biên biệt
Quá khứ dần qua
Bỏ lại sau lưng
Đèo vi vu, gió hú nửa chừng
Chiều xuống dốc, cuối đời chưa thỏa
Trông đêm tối có những vì sao sáng tỏa
Bãi cát vàng có những hạt cát trắng tinh
Ngắm gần xa rồi lại ngắm tới mình
Gần hết một đời, không ra sao cả
Có những loài hoa, thơm hương hữu xạ
Cây cỏ bên đường cũng được thơm lây
Còn riêng ta, chẳng có chút may may
Vây mà đứng giữa trời chi chật đất
Tiếng đế nỉ non, xa đưa lây lất
Đời ta vô hại, cũng có lợi mà
Cây cỏ điêu tàn mới nổi lá hoa
Sao lại bảo bùn đen không nghĩa lý
Ta phải sống cho đời còn ý vị
Khi nằm yên thì buông xả chẳng sao
Trời còn ông thấp ông cao
Đất còn lồi lõm chớ nào phẳng phiêu
Có thô mới quý mỹ miều
Có thiên mới thấu những điều cao xa

Có cửa thì mới có nhà
Có bờ lau sậy có phà qua sông
Đời ta, có, còn hơn không !!!

Không biết sống, nghĩa là Xuân Đã Chết !

Tháng 12-2004

Không ai chờ mà sao xuân vẫn đến
Không ai tiễn mà sao xuân vẫn đi
Thử nhìn xem xuân có nghĩa là gì
Cho xuân đến, xuân đi, xuân tàn, xuân rụng

Trong ước vọng có nghĩa là xuân mộng
Trong tin yêu có nghĩa là xuân mơ
Trong xa xôi có nghĩa là xuân chờ
Trong ngóng trông có nghĩa là xuân đợi

Xuân đang đến cho người người khoe áo mới
Xuân đang về cho ai ai cũng dẫu nụ cười khô
Cho cỏ cây, hoa lá đồng hẹn bao giờ
Cùng rực rỡ, khoe muôn màu muôn sắc

Cùng nhau đón khi xuân đang có mặt
Cùng nhau vui khi có sẵn xuân về
Cùng nhau mừng cho ước vẹn xuân thề
Cùng nhau chúc cho thêm xuân tươi đẹp

Thời gian hồi, lòng xuân đâu có hẹp
Không gian ơi, nụ xuân đâu có tàn
Mỗi một mùa khi tuần tự băng ngang
Thì xuân đến, và xuân còn mãi mãi

Xuân còn đó, xuân đi, xuân trở lại
Cho lá hoa thay màu mới đeo cành
Cho khung trời cùng vằn vũ tươi xanh
Cho nhân thế niềm tin yêu hy vọng

Xuân đang đến, gió xuân về lồng lộng
Xuân đang đi, mang hương sắc phai tàn
Cho muôn loài cùng sống cõi trần gian
Biết trân quý, uơm mầm cho nhựa sống

Xuân là xuân, cho thêm xuân hoa mộng
Xuân là xuân, cho xuân thắm hoa cười
Xuân là xuân, cho xuân của mọi người
Không biết sống, nghĩa là xuân đã chết !

Sám Hối Đầu !

Đệ tử chúng con ngay từ độ
Cõi huyền vi mở cửa sắc không
Đã đeo mang nghiệp dĩ chất chồng
Trôi lăn mãi sáu đường sinh tử
Vì ba độc không ngăn điều dữ
Vì ngã nhờn xa lánh điều lành
Nên mê mờ trí giác tinh anh
Trầm luân mãi đêm dài tăm tối
Đường thánh đức thânh thang không tới
Nẻo chúng sinh nghẽn lối lại về
Mãi hơn thua tranh chấp muôn bề
Gây oan nghiệt đọa đầy gian khổ
Nay nhờ được đạo màu tử ngộ
Ban Đức Từ hóa độ mười phương
Chúng con nương đạo lý chơn thường
Chấp tay nguyện trước đài Điều Ngự
Chúng con nguyện xa lìa đường dữ
Chúng con nguyện dứt nẻo vô minh
Đã từ lâu quên mất tánh linh
Xin sám hối hồi đầu bỉ ngạn
Chúng con nguyện đạo vàng tỏa rạng
Hoa Vô Ưu bùng nở nơi nơi
Hoa Từ Bi thơm ngát muôn đời
Cứu chúng sinh trong đường lục đạo
Bồ Tát nguyện, noi gương uyên áo
Bồ Tát hạnh, gìn giữ tinh chuyên
Vận Vô Tâm đi khắp mọi miền
Dụng Diệu Hữu hoằng khai Phật đạo
Chúng con nguyện Mười phương Tam Bảo
Nhũ thù từ phổ chiếu an bang
Nhũ thâm ân chấn tích trùng quang
Đại Thánh Đức, từ bi gia hộ.

Con Người Phiêu Bạt

Tháng 01-2005

Hận một kiếp bốn phương trời ngang dọc
Cả cuộc đời chưa thỏa mộng Nam Kha
Đèo vi vu tàn cát bụi sương pha
Đồi heo hút mờ phong trần bạc trắng

Biển thăm thăm đùa trời xanh tĩnh lặng

Núi thâm u cột huyền bí hoang vu
Bỗng ta nghe một tiếng vọng mịt mù
Làm tan vỡ khoảng chân không ngái ngủ

Vẽ thành bóng một con người du thủ
Cõi rong rêu cùng vũ trụ đi hoang
Giữa khung trời vạch một nét đường ngang
Cuối góc biển chắn một lần lối dọc

Bóng thời gian tan chiều dài điểm mốc
Bóng không gian vỡ cát bụi truy phong
Bầu trời xanh, đâu phải mãi xanh trong
Làn mây trắng, chưa pha màu tiết động

Nẻo phiêu du bung đôi tay chèo chống
Chốn xa mờ dẫm sỏi đá bước chân
Đầu đội trời hình theo bóng nướng thân
Chân đạp đất một đời đi chưa đủ

Chốn hồng hoang cảnh mai còn điểm nụ
Bãi tiêu ma rơi hạt bụi chưa tan
Giữa đất trời cao rộng quá, thênh thang
Nên ta mãi là con người phiêu bạt.

Ta xin Góp Mặt Cuộc Đời !

Tháng 02-2005

Ta xin đỡ bóng hoàng hôn
Ráng chiều chậm xuống, đêm hôm chậm về
Ta xin rút ngắn lê thê
Cho mong được vẹn, cho thề được tròn
Ta xin thu nhỏ số không
Cho ai cũng có thành công trong đời
Ta xin khép lại biển khơi
Cho thuyền cập bến, không trôi xa bờ
Ta xin chặn lại ước mơ
Biến thành sự thật nên thơ cho người
Ta xin mở cửa đẹp tươi
Cho người nhân thế mỉm cười trần ai
Ta xin lấp những chông gai
Tang thương đã lấm dẫm dài gió sương
Ta xin mở những con đường
Sơn khô thôi khó, bình thường đi qua
Ta xin lợp lại mái nhà
Thời gian mục nát đẩy đà nắng mưa

Ta xin đếm những sao thưa
Mập mờ xa tít, cho vừa bóng đêm
Dù cho một chút ấm êm
Đừng đem đổ xuống dưới thềm giá băng
Dù cho một ngọn hải đăng
Đừng vùi tắt ngấm cản ngăn đi về
Sông dài mới biết bến mê
Biển sâu mới biết bốn bề khó qua
Cuộc đời, mình cũng có ta !
Cho mình góp mặt cùng ta cuộc đời.

Vén lau lách, bên bờ rêu sỏi đá !

Tháng 02-2005

Vén lau lách để tìm đường về lối
Vạch chông gai để dọ dẫm bước đi
Ở phía trước, cả khung trời mời gọi
Còn lân la ái ngại để làm gì

Chân không bước đến ngày tàn cũng mới
Tay không làm cũng yếu lúc già nua
Bóng thời gian dù âm thầm không nói
Nhưng rong rêu cát bụi ngọn gió lùa

Kìa sỏi đá đã phô bày ghềnh láng
Nên đường đời nào bằng phẳng riêng ai
Cõi phù thế vốn thiên hình vạn trạng
Nên cuộc đời phải đổi diện chông gai

Mới sinh ra, đâu hẹn ngày hẹn tháng
Đâu sẵn vinh quang, phú quý, giàu nghèo
Ai chọn bọc điều, hũ đường, chính nếp
Chốn cô cùng, gian khó, để cho ai

Mới sinh ra, tự riêng mình độc đạo
Nẻo đi về vẽ theo lối rêu xanh
“Thiện ác đáo đầu chung hữu báo”
Dù ra sao, cũng cây cỏ ngậm vành

Có tiểu nhân mới biết người quân tử
Có thấp hèn mới rõ mặt trượng phu
Hướng tương lai, nhìn hôm nay, quá khứ
Muốn thanh cao thì phải thoát âm u

Đã sinh ra thì ai ai cũng sống

Đều cùng chung một kiếp cõi diêm phù
Nhưng phải sống và cho đời hy vọng
Chứ đừng đem bằng giá rẻ hoang vu

Vén lau lách bên bờ rêu sỏi đá
Vạch cho đời soi rọi những tấm gương
Sống và chết có nghĩa gì đâu tá
Đều tan hoang theo khúc nhạc nghe thường.

Đời ta, từ đó, vậy mà !

Tháng 02-2005

Ta xin mở cửa ngàn xa
Để xem hình bóng của ta nơi nào
Ta xin nhặt những hư hao
Để xem dấu vết hôm nào ở đâu
Ta xin kết lại nường dâu
Để xem tan hợp mấy màu hợp tan
Ta xin vén lớp mây ngàn
Để tìm sao lạc lang thang cuối trời
Cuộc đời như những trò chơi
Mà sao khổ ải cho người trần gian
Cuộc đời như những âm vang
Mà sao réo rắt cung đàn thế nhân
Gió sương mấy lớp phong trần
Biển dâu mấy lớp phù vân đi về
Ta xin giải những cơn mê
Để cho ước hẹn lời thề chưa qua
Ta xin đỡ bóng trăng ngà
Để cho ngán lá la đà đầu sương
Ta xin rũ bóng nghe thường
Để cho cuộc sống bình thường mà thôi
Dù ta ở tận xa xôi
Hay như tiếng vọng bên đời hoang vu
Dù ta ở tận mịt mù
Hay như tiếng nhạc thiên thu không lời
Dù xong một kiếp trong đời
Không xong một kiếp của người trần gian
Dù cho một tiếng âm vang
Hay không một tiếng trên đàn ta đi
Rồi ta chẳng hẹn ước gì
Cuộc đời muôn hướng ta đi muôn trùng
Khi nào kết liễu vô chung
Thì ta kết thúc điểm cùng với ta
Đời ta, từ đó, vậy mà !

Vô âm, cất tiếng thành lời !

Tháng 03-2005

Từ trong một cõi đi về
Ta nhìn huyền tượng chưa hề chia xa
Từ trong một cõi ta bà
Ta nghe sinh tử là nhà thế nhân
Từ trong vạn hữu phù vân
Ta tìm cát bụi lựa lần mà đi
Nghe không một cõi huyền vi
Hóa đài lân thể li ti tạo thành
Nghe không nhất dạ điểm canh
Hồ thu bóng nguyệt nghiêng vành trăng soi
Cho hay nay lở mai bồi
Lở thời vun lại, bồi thời lở ra
Sinh thời phù thế là nhà
Tử thời cát bụi cùng ta trở về
Ô hay bùng vỡ cơn mê
Leo đòi huyền mộng vỗ về ta chơi
Vô âm, cất tiếng thành lời !

Tử Thần, đang ở đâu !

Tháng 03-2005

Này Tử Thần, đang ở đâu thế nhĩ !
Người là đàn ông hay là đàn bà
Vốn thật tình nên tôi muốn hỏi qua
Để dễ bề khi mở đầu vào chuyện

Trong thiên hạ xưa nay đều bắn tiếng
Sống không sao mà chết tại Tử Thần
Khi nhà người đã bắt họ theo chân
Chỉ có chết chớ hết phương cựa quậy

Nghe như thế nhưng tôi chưa có thấy
Nghe thì nghe như thiên hạ đồn rằng
Chứ lạnh tanh như giá tuyết đóng băng
Tôi không thấy nhà người ra sao cả

Tôi muốn hỏi vì tôi nghe thấy lạ
Nếu linh thiêng người hãy nói cho nghe
Như tôi đây, khi nào chết vậy hè
Nếu có giỏi thì cho tôi biết trước

Hay “thiên cơ bất khả lậu”, không được !
Nếu nói ra, còn gì nữa, thiên cơ !
Hay bày ra những huyền hoặc mập mờ
Để dọa nạt cho người đời khiếp sợ

Không có hỏi chơi đâu, đừng tưởng bở
Này Tử Thần, có thật có hay không
Hay vẽ vời ba cái chuyện lông bông
Vốn không biết nên bày trò vớ vẩn

Suy nghĩ đi, rồi cho tôi tiếp cận
Hay hiện hình nói thật cho tôi hay
Nếu hay hơn, cho thấy cả mặt mày
Thôi chấm dứt và chào nghe, Thần Tử !!!

10 bài Hiện thực 09

- 81. Chết sẽ còn hay mất
- 82. Nào có nghĩa một vành cong trời đất
- 83. Ta đây hiện hữu vô cùng
- 84. Tôi phải chết
- 85. Tôi phải sống
- 86. Phải biết sống và bình yên vững sống
- 87. Mười năm kỷ niệm Chùa Giác Nhiên
- 88. Một cái nhú mày, nát hai huyền tượng
- 89. Ta đang sống nghĩa là ta sẽ chết
- 90. Dù cát bụi hay là tôi, vẫn thế !

Chết, sẽ còn hay mất !!!

Tháng 03-2005

Hãy tìm hiểu, chết sẽ còn hay mất ???
Hãy nhìn xem sự việc ấy thế nào
Một trăm năm chẳng có nghĩa là bao
Cõi trần thế hỏi ai không có chết ???

Nếu bảo chết là không còn gì hết
Thân trả về cát bụi thế là xong
Hỏi thọ mấy sừng, hỏi rùa mấy lông
Ta chưa chết thì làm sao nói được

Thế tại sao không nhìn về phía trước
Dùng chuyện xưa để nói đến chuyện nay
Dùng chuyện nay để nói đến chuyện mai
Để sự thật hiển bày cho ra lẽ

Nào Bồ Đại Hòa Thượng từng hiện thế

Nào Quán Âm cứu độ cõi vằng mây
Nào Mẹ Maria cứu tế khắp đó đây
Có tạm đủ cho chúng ta tin tưởng

Thêm chút nữa để nhìn vài hiện tượng
Ai đã từng xem “lên cột xuống đồng”
Ai đã từng xem “ma nhập hốt hồn”
Ai đã từng xem “cầu cơ han hỏi”

Về tôn giáo, ta xin không nói tới
Ta chỉ xin đề cập chuyện hiển nhiên
Chứ cũng không đá động chuyện Thần Tiên
Và cũng không Thiên Đàng hay Địa Ngục

Trong chúng ta ai không từng có lúc
Tự vẫn riêng, chết sẽ mất hay còn
Mất, thì con người như sỏi đá, nào hơn !
Còn, thì đi đâu, sao ta không biết

Bởi chưa chết nên ta chưa có biết
Nếu chết rồi ta sẽ biết đi đâu
Chưa bước đi vào ngưỡng cửa nhiệm mầu
Nhưng khi chết, sẽ còn không có mất !!!

Nào có nghĩa một vành cong trời đất ! *Tháng 03-2005*

Trời đất rộng nhưng lòng người sao hẹp ?
Bởi riêng tư vị kỷ phủ sâu dày
Bởi túi tham không đáy cõi trên mây
Bởi ham hố lợi danh đeo quá nặng

Hay lại bảo, sức con người có hạn
Trời rộng không nên rộng rãi bao la
Đất mênh mông nên nào nghĩa tiểu đa
Người bé nhỏ thì làm sao sánh được

Bởi trần thế, nên thế trần triền phược
Bởi thế nhân, nên nhân thế khổ đau
Lòng âm u nên chất chứa đủ màu
Làm rách nát mảnh tâm hồn trong trắng

Sống vị mình, lòng nhân từ trống vắng
Sống vị người, lòng rộng mở thênh thang
Sống thanh cao, quý hơn ngọc hơn vàng

Sống ích kỷ, nặng tiền, sanh tẻ bạc

Dòng đời, là một bản trường ca, ca hát
Tình đời, là cung nhạc tình tự yêu thương
Sao không đi trên đại lộ đường trường
Mà lại bước nẻo quanh co nhỏ hẹp

Lòng rộng mở thì nào ai khép được
Hồn thanh cao, nào ai nỡ chối từ
Hãy nhìn kia, cho cùng tận thái hư
Nào có nghĩa một vành cong trời đất !!!

Ta đây, hiện hữu vô cùng !

Tháng 03-2005

Trông qua chiếc bóng thời gian
Ta xin nhìn lại trên đàng ta đi
Trông qua mấy nẻo kinh kỳ
Ta xin nhìn lại, còn chi đến giờ
Cuộc đời như một giấc mơ
Nổi trôi từng đoạn trên bờ phiêu du
Trăng mờ vì khuất mây mù
Chợt nghe tiếng vọng thiên thu giật mình
Từ trong cát bụi tử sinh
Ta xin nhớ lại bóng hình của ta
Từ trong tỉnh mộng đêm qua
Ta xin nhớ lại quê nhà xưa nay
Nghe không tiếng vỗ bàn tay
Một bàn tay vỗ mặt mày nát tan
Vỡ toang, chấn động ba ngàn
Mười phương thế giới chưa tràn chân lông
Huyền sinh còn nhẹ hơn bông
Vô sinh còn nhẹ hơn dòng tử sinh
Như ta nói chuyện với mình
Như bóng nói chuyện với hình, vô chung
Ta đây, hiện hữu vô cùng !

Tôi phải chết !

Tháng 03-2005

Tôi phải chết, cố nhiên, ai cho sống
Dù có cho cũng chẳng sống nổi mà
Khi tám thân đã đến chỗ trầm kha
Dù cho sống cũng lắc đầu, muốn chết

Tôi phải chết, vì cuối đời, thắm mệt
Đã bao năm đập dũa biết bao lần
Nên tiêu điều, tàn tạ cả tâm thân
Sống không nổi, làm sao mà chẳng chết

Tôi phải chết, đúng rồi, sống chi mệt
Đến cuối đường kết thúc mọi lối đi
Năm ì thêm, khốn khổ, chớ ra gì
Dứt cái một, lia đời, cho sương quách

Tôi phải chết vì châu thân lia mạch
Sức không còn mà lực cũng tiêu ma
Như mũi tên đã đi đến cuối đà
Nên chúi mũi cắm đầu lao xuống đất

Tôi phải chết có nghĩa là sẽ mất
Sống không xong khi chết bảo sao còn
Nhưng trong đời sẽ có những cái hơn
Danh, ô danh, và còn ai nhắc nhở

Tôi phải chết để đi vào muôn thuở
Cùng nhân gian sẵn một lối đi về
Cả một đời còn gì nữa mãi mê
Cho chặt đất và trần gian choáng chỗ

Tôi phải chết vì tôi cần phải chết
Bụi đã tàn mà cát cũng tiêu sơ
Tôi phải đi, kia, cát bụi đang chờ
Đón cái mới và ngày mai xuất hiện.

Tôi phải sống !

Tháng 03-2005

Tôi phải sống, hẵn chưa, không thể được
Dù có cho, nào đã đến trăm năm
Đường còn dài, đã vội vã năm lần
Bảo mở mắt nhìn đời, không động đậy

Tôi phải sống, thật không, chưa hẵn vậy
Kiếp trăm năm đếm thử được mấy người
Từ xưa nay, chưa kịp đến mấy mươi
Đã thứ lớp chen chân châu thiên cổ

Tôi phải sống, cố nhiên, ai đánh đổ

Cứ sống đi, phải sống, đó là quyền
Cứ sống đi, và sống, lẽ tự nhiên
Cái Quyền Sống, thiêng liêng, ai dám động

Tôi phải sống cõi phù sinh vào mộng
Ôm mơ màng nói chuyện với chiêm bao
Bách niên ư, huyết ẩm tại Vườn Đào
Nghĩa cao đẹp nhưng câu thơ chưa vẹn !

Tôi phải sống bởi dương trần đã vén
Bức màn nhung treo giá đổi tử sinh
Mỗi thế nhân trôi nổi bước đăng trình
Bồ hóng phủ rong rêu thêm mấy lớp

Tôi phải sống để nếm mùi tan hợp
Cho hợp tan ủ mặt nét tang thương
Cho đắng cay sát cạn nước đoạn trường
Nhưng phải sống làm sao cho ý nghĩa

Chiếc bào ảnh trắng xanh vàng đỏ tía
Kiếp nhân sinh lẫn lộn bạc sắc màu
Sống làm sao để lại bóng đêm thâu
Ghi một điểm nhạt nhòa dòng huyễn hóa.

Phải biết sống, và bình yên vững sống !

Tháng 03-2005

Tôi còn nhớ, những ngày xưa mẹ nói
Khi lớn lên đối mặt với trường đời
Dù làm gì vẫn chừa lại một nơi
Sống có hậu lương tâm nghe không thẹn

Khi ra đi như đò ngang rẽ tuyến
Bảo tố nhiều chỉ mong được tồn sinh
Một ra đi theo định hướng đăng trình
Phải đón nhận thế trần phiêu lưu lắm

Đời sẽ thấm ngọt, bùi, chua, cay, mặn
Càng bước đi càng thêm thấm thật nhiều
Làm bao nhiêu càng đón nhận bấy nhiêu
Càng thấu hiểu những gì xưa mẹ nói

Áo mặc qua đầu, làm sao qua khỏi
Gội gió sương làm sao tránh phong trần
Nhưng làm gì, phải nhớ giữ đức nhân
Thì sẽ dễ tựa nương hòa điệu sống

Vũ trụ mênh mông, lưới trời lồng lộng
Vạn vật cùng chung, dưới ánh mặt trời
Như thể châm ngôn, đâu phải chuyện chơi
Lại còn tòa án lương tâm chế ngự

Đạo nghĩa, là một lâu đài dinh thự
Đức nhân, là kiềng thạch trụ ba chân
Mỗi hành vi, nghĩ kết quả, lượng phân
Lưới phải uốn bảy lần trước khi lên tiếng

Cùng cực tất biến
Thái cực tất suy
Duy nhất an vi
Tại trung hữu lộ

Khô, phải khô, và nếm mùi gian khổ
Lạc, phải lạc, và nếm vị lạc an
Người trần gian không nên sợ thế gian
Phải biết sống, và bình yên vững sống.

10 Năm Kỷ Niệm Chùa Giác Nhiên

*Thành phố Auckland-Tân Tây Lan
Ngày 02&03 Tháng 04-2005*

Giác Nhiên Tự Viện ngát hương thiền
Đất khách hồi quan, hướng tổ tiên
Lữ thứ phiêu du, qui cổ thọ
Nhất khuynh Thánh Đức, Nhị khuynh Hiền

Giác Nhiên kỷ niệm lễ mười năm
Gian khó dần qua, đời khó khăn
Kẻ của người công cùng góp sức
Bước đi nhẹ nhẹ dưới trăng rằm

Mười năm rồi đó đã trôi qua
Đạo vị an nhiên tỏa mọi nhà
Cùng ướp sen vàng hương thấm nhụy
Bùn lầy đầy ắp những trầm kha

Đời, sống dễ coi, đã khó rồi
Đạo, con đường ngược, khó thì thôi
Trầm luân, không lẽ luân trầm mãi
Gánh cả đôi vai, sáng đạo-đời

Như vậy, mười năm có nghĩa gì

Hai mươi năm nữa chẳng hề chi
Và bao năm nữa, luôn còn mãi
Mạng mạch muôn đời, nhớ kỹ đi

Nhìn lại ngày qua ôn kỷ niệm
Ân đền nghĩa đáp thật thâm sâu
Mưa nhuần pháp vũ mười phương gọi
Phật Đạo tùy duyên hóa nhiệm màu.

Một cái nhú mày, Nát hai huyền tượng

Tháng 04-2005

Thời gian không vắng
Không gian không không
Đi giáp mấy vòng
Đường tròn không kín
Cây xanh non, chưa trở bông, nào lo trái chín
Thuở bình minh, chưa hé nắng, nào ngại bóng chiều
Chờ đêm khuya, gõ từng tiếng nguyên siêu
Để đánh thức cõi âm u mở cửa
Thiên Thần an giấc điệp, kê đầu gối tựa
Hồn ma chập chờn bay, ảnh hiện sắc thân
Đưa tay nắm bắt phù vân
Xây đài trên gác phong trần ném chơi
Ra đứng giữa trùng khơi
Cõi phong ba chận sóng
Ra đứng đầu tiếng vọng
Khép chặt mọi thỉnh âm
Chợt nghe tiếng thì thầm
Của trùng trùng vạn hữu
Nhận diện những vi sinh chưa tự
Điểm mặt những bóng dáng đã thành
Gom góp từng hạt bụi vờn quanh
Hỏi có gì liên hệ
Nếu ngậm cam, giáng một chùy vụn vỡ
Nếu mở lời, giộng một búa thất kinh
Cõi hư vô, bỗng choáng váng, giật mình !
Chốn hư huyền, bỗng rùng rờ, nín thở !
Này, này, đừng cất cố
Lộ huyền bí xưa nay
Một cái nhú lông mày
Nát tan hai huyền tượng.

Ta đang sống, nghĩa là ta sẽ chết !

Tháng 6-2005

Ta đang sống nghĩa là ta đang chết
Mỗi ngày qua là chết mất một ngày
Mỗi chiều qua là bóng ngả về tây
Cuộc đời ta đang dần dần ngăn lại

Trong tự thể đột sinh và đột thải
Những huyết cầu hồng bạch xô xát nhau
Những kháng sinh đối kháng kịch ê đầu
Một thành lũy phủ che bao khí độc

Ở bên ngoài đối diện nhiều hiểm hóc
Mọi sắc trần trụi bãi phù sa
Mọi khổ vui náo động tựa chớp lòe
Để công phá một trận đồ tử thủ

Thời xuân trẻ dễ dàng trong phòng ngự
Lúc già nua dù có mấy viện binh
Nhưng cổ thành đã tàn lực, rung rinh
Chẳng mấy chốc, đầu hàng vô điều kiện

Ta đang sống là lâm vào trận tuyến
Không tấn công, chỉ củng cố dự phòng
Một thời gian rồi cũng phải đi đong
Ta đang sống nghĩa là ta sẽ chết.

Dù cát bụi hay là tôi, vẫn thế !

Tháng 04-2005

Ngó lên trời thì trời cao lồng lộng
Ngó xuống đất thì đất rộng thênh thang
Trong phút giây tôi bỗng thấy bàng hoàng
Nghĩa lý gì một tấm thân bé nhỏ

Nhìn thì chung bóng thời gian bỏ ngõ
Nhìn mông mênh bóng không gian vô cùng
Nhìn huyền sinh tôi bỗng thấy hải hùng
Sống và chết khác nhau bằng hơi thở

Cát bụi nào tạo ra tôi đây chớ
Hình hài nào tạo vóc dáng của tôi
Một ngày kia khi cõi sống hết hơi
Thì cõi chết không mời tôi vẫn tới

Sống với thân hư huyền còn tạm gọi

Chết lạng cam thì hình tướng ra sao
Tôi là ai làm sao biết được nào
Hay rỗng không mà thật ra tôi có

Thế thì chết đâu phải là bỏ xó
Sao bảo rằng cát bụi sẽ tiêu ma
Không từ không tôi vẫn có đây mà
Cõi vô hình cũng hay hay chứ nhĩ !

Cõi hữu hình nhưng thật ra mộng mị
Vào nhân gian nên đón nhận thân người
Mượn hình hài cát bụi thấy vui vui
Dù bé nhỏ vẫn là tôi, có mặt

Ngó lên trời, kia, trăng sao vằng vặc
Ngó xuống đất, kia, vạn vật vô cùng
Tôi là tôi từ vô thi vô chung
Dù cát bụi hay là tôi, vẫn thế !!!

11 bài Hiện thực 10

- 91. *Sống biết sống và phải sống*
- 92. *Tôi sẽ ngủ một giấc yên, bất động*
- 93. *Phiêu du một mình*
- 94. *Đời là một giấc mộng*
- 95. *Ngày qua như một cơn mơ*
- 96. *Kê đầu gối trắng*
- 97. *Hoa nở giữa rừng hoang*
- 98. *Đường dài nào có ngại chi*
- 99. *Chim ơi, như một giấc mơ*
- 100. *Tự chiếu rọi mình*
- 101. *Còn đó cơn mê*

Sống biết sống, và phải sống!

Tháng 04-2005

Trong nhân gian không có quyền xúc phạm
Chỉ nâng niu, trân trọng người với người
Chỉ trao nhau triu mến với nụ cười
Cho tình đời không có nhiều ngăn cách

Trong nhân thế tình nhân gian chuyển mạch
Người với người kêu tiếng gọi tình thương
Hãy tránh đi những đồ nát thê lương
Cùng dung thứ đừng gieo chi thù hận

Cuộc nhân thế lọc đi bao căn bản
Đề tâm hồn biết hướng thượng vươn lên
Giữa đất trời cao rộng quá, thênh thênh
Đừng ích kỷ hẹp hòi trong vũng tối

Dòng chuyển hóa biết tô bồi đổi mới
Theo thời gian ngày thêm một tốt hơn
Đừng nhùng nhằng bên vết cũ lồi mòn
Đứng giậm chân dưới tường thành cổ hũ

Nếu biết sống cuộc đời bao kỳ thú
Còn nếu không nhân thế kiếp đọa đầy
Một ngày kia khi nhắm mắt buông tay
Cũng trả lại trần gian cho nhân thế

Mọi dòng sông đều tuông ra cửa bể
Mọi con đường đều có đích để đi
Ai vì ai ai như thế ai vì
Sống biết sống sống trong đời phải sống !

Tôi sẽ ngủ một giấc yên, bất động !

Tháng 04-2005

Tôi là tôi của một bờ ốc đảo
Mang âm thầm nói chuyện với riêng tư
Mang riêng tư đi vào nẻo thiên thu
Để muôn đời hoang mờ trong sương bạc

Tôi là tôi của một vì sao lạc
Bay lang thang trong vũ trụ vô cùng
Với ngàn xa đến vạn lý muôn trùng
Để nhìn ngắm những thiên hà di động

Tôi là tôi của mây ngàn lỏng lẻo
Chập chùng trôi chìm nổi khắp muôn phương
Giữa trời cao và cùng tận biên cương
Để nhìn ngắm không gian mấy tầng chồng chất

Tôi là tôi của gió bay lất phất
Khung trời nào cũng đều đã đi qua
Khi nhanh nhanh khi chậm chậm la đà
Vương vương nhẹ mọi bóng hình trước mặt

Tôi là tôi của âm ba tích tắc
Vượt vô cùng đột phá mọi âm thanh

Đến và đi trong một thoáng thật nhanh
Sẽ có mặt nơi nơi cần biến hiện

Tôi là tôi của suối nguồn sông biển
Bến nước nào cũng dẫn đến bờ sông
Con sông nào cũng nước cuốn theo dòng
Ra biển cả cân bằng trời cao biển rộng

Tôi là tôi của tử sinh sự sống
Mang hình hài cùng già huyễn đi hoang
Bởi vì thân cát bụi chẳng hao mòn
Khi vũ trụ còn hằng hà thiên thể

Tôi là tôi của kịch thô vi tế
Nên đời tôi sẽ hiện hữu vô cùng
Khi cần khôn khép lại cửa thử chung
Tôi sẽ ngủ một giấc yên, bất động !

Phiêu du một mình !

Tháng 5-2005

Vén chân mây đi trên thêm vũ trụ
Vén bạt ngàn rẽ lối đến thiên thai
Tôi tìm tôi theo lối cũ dấu hài
Vẫn nguyên vẹn như ngày xa xưa ấy

Hình theo bóng dưới vầng trăng chiếu rọi
Bóng theo hình trên mọi nẻo đường đi
Tôi đưa tay mở cánh cửa huyễn vi
Mỗi lần mở là một lần đổi mới

Vạch không gian mỗi một tầng đi tới
Vạch thời gian mỗi một lớp trước sau
Nhìn thoáng qua từng dấu mốc điểm màu
Ghi những nét mỗi khi tôi có mặt

Tôi là ai giữa xa mờ huyễn hoặc
Ai là tôi đã có tự xưa nay

Có năm có tháng có ngày
Có thời gian, có những rày với mai
Trông qua có vẫn có dài
Có không gian, có hóa dài lân tinh
Đêm đêm thức giấc giật mình
Vỡ toang mộng mị bóng hình phiêu du.

Đời là một giấc mộng !

Tháng 5-2005

Cuộc đời là từng giấc mơ tiếp diễn
Từng giấc mơ lần lựa những giấc mơ
Đến và đi, như gió tấp vô bờ
Đi và đến, như mây bay trôi nổi

Khi chưa đến như rừng chưa mở lối
Khi đang đi như cũ mới đổi thay
Khi đã qua như khép lại một ngày
Đời thật đó nhưng dường như giấc mộng

Mỗi một chuyện, đến rồi đi, vang vọng
Trôi lang thang mờ mịt tận ngàn xa
Và thời gian cứ tuần tự đi qua
Lại cuốn hút cơ hồ như không thật

Khi nó đã qua đi, là sẽ mất
Có thể nhìn nhau, nhưng chẳng giống nhau
Hai khoảng thời gian, dù chẳng có màu
Nhưng hai mốc thì làm sao giống được

Rồi chuyện sau theo dấu chân chuyện trước
Kéo nhau đi như giấc mộng đêm dài
Rồi phai mờ toi tả những mờ phai
Ta ngồi đó điểm qua từng giấc mộng

Bóng theo hình, hình theo hình, theo bóng
Ta nhìn ta, ta ngẫm nghĩ, riêng ta
Đời đã đi như giấc mộng đã qua
Đời đang đến như giấc mơ chưa đến

Bao nhiêu năm, một cuộc đời, đi-đến
Bấy nhiêu năm, một giấc mộng, hoại-thành
Ta ngồi đây, nhìn thực tại trôi nhanh
Rồi nhắm mắt, đời là một giấc mộng !!!

Ngày qua, như một cơn mơ !

Tháng 5-2005

Ngày qua, rồi đã đi đâu
Sao tìm lại được bóng câu xa mờ
Ngày qua, như một cơn mơ

Dọc đường trôi nổi bên bờ bụi bay
Ngày qua, qua mãi ai hay
Rong rêu dĩ vãng phủ dày gió sương
Ngày qua, ngọn cỏ bên đường
Bước đi bước để bước vương dấu giày
Ngày qua, chiếc lá vàng bay
Rụng rơi mấy lá, vàng bay lá vàng
Ngày qua, mây gởi lên ngàn
Trăng sao mờ nhạt lang thang phương trời
Ngày qua, chìm nổi chơi vơi
Hoa trôi man mác, nước trôi hững hờ
Ngày qua, đã mất bao giờ
Phải chi đừng đến bao giờ ngày qua
Thì ta còn có bên ta
Thời gian đừng đến, ngày qua sao về
Ngày qua, như một cơn mê
Bỗng choàng thức giấc, bốn bề đã qua.

Kê đầu gối trắng !

Tháng 5-2005

Cho tôi tìm lại ngày qua
Để trông dĩ vãng đã xa đâu rồi
Cho tôi tìm lại cuộc đời
Những ngày xưa cũ lên đồi rêu phong
Cho tôi tìm lại bên dòng
Thuyền xa bến nước còn mong đôi bờ
Cho tôi tìm lại giấc mơ
Khi đang ngái ngủ vờ đêm qua
Cho tôi tìm lại mái nhà
Đường xưa lối ngõ ngàn xa đi về
Cho tôi tìm lại ước thề
Những khi nào đó còn chưa toại nguyện
Cho tôi một giấc ngủ yên
Để quên tất cả giữa miền hoang vu
Cho tôi tìm lại thiên thu
Của tôi mãi mãi mặc dù chưa qua
Cho tôi tìm giải ngân hà
Có vì tinh tú ngàn xa chưa về
Tay ôm giấc điệp mân mê
Vàng trắng nghiêng bóng nằm kê gối đầu
Canh dài tỉnh mộng đêm sâu
Vàng trắng còn đó kê đầu gối trắng.

Hoa nở giữa rừng hoang

Tháng 5-2005

Ai có nghe cõi trần gian đau khổ
Ai có nghe người nhân thế mỉm cười
Trên rừng hoang có những đóa hoa tươi
Mọc xen kẽ giữa cỏ cây hoang dại

Đời đau khổ bởi phù du thành bại
Đời còn vui bởi dạo bước nhân gian
Đem tin yêu đắp vá những bể bàng
Mang hy vọng gắn hàn trên đồ nát

Trong tiếng khổ vẫn còn nghe tiếng hát
Trong niềm đau vẫn vang vọng lời ca
Để nhân sinh sống nổi cảnh ta bà
Cho con người vượt nhiều phen gió bụi

Thác róc rách trên đèo heo hốc núi
Nước khơi nguồn chìm nổi giữa lòng khe
Áo gấm kia lại còn bọc vải the
Còn gai bó lại chai sần rách vá

Đường khổ ải hãy trèo lên dốc đá
Nhặt tiêu điều cho hết những tàn khô
Khơi rộng thêm cho thư thả ao hồ
Để giao tiếp với suối nguồn sông biển

Đất bao la cản ngăn chi giới tuyến
Trời bao la chia cắt chi tầng không
Hãy nhìn kia cái giá buốt mùa đông
Vẫn còn ấm lửa hồng trong nắng hạ.

Đường dài, nào có ngại chi !

Tháng 5-2005

Ngôi yên một cõi lặng thình
Sao nghe đến cả đời mình xưa nay
Đường đi nhìn lại thương thay
Rêu mờ còn giữ bóng này chưa tan
Thương không cát bụi bên đàng
Còn ghi dấu vết thời gian chưa mòn
Bóng chiều mở cửa hoàng hôn
Ráng chiều còn nán ứng son lưng trời
Tầng không đỡ ánh sao rơi
Còn in ánh xẹt sáng ngời mà chi
Tôi chưa quên những bước đi

Hỏi chi còn nhớ đến khi bước về
Núi đồi nào nhớ sơn khê
Dòng sông nào nhớ bờ đê đôi bờ
Như tôi còn nhớ tuổi thơ
Đến nay cũng nhớ dầu phơ mái đầu
“Qua cầu ngả bóng bên cầu”
Nước đi đi mãi nhịp cầu còn ghi
Xanh xanh mây nước xanh rì
Thời gian nào hỏi những gì thời gian
Lặng yên không một âm vang
Nhưng tôi nhớ mãi trên đường tôi đi
Đường dài, nào có ngại chi !

Chim ơi, như một giấc mơ !

Tháng 5-2005

Có con chim nhỏ nhỏ
Bay ngang qua lưng trời
Hót lời ca riu rít
Chim đã bay đi
Mất hút xa mờ
Hư không nào có hững hờ
Chim bay nào lưu dấu tích
Nhưng tâm trí tôi
Như một cái máy, tỉnh vi mắc xích
Nhìn khung trời, vẫn còn thấy bóng chim
Đi vào một cõi lặng im
Còn in dấu vết bóng chim xa mờ
Đây con chim nhỏ ngu ngơ
Về đâu để tiếng ơ hờ tâng không
Chợt nghĩ cõi hồng
Vô tình chi lạ
Bao sinh vật hiện sinh chi tá
Tự thành hình tán sẽ về đâu
Thà như mấy lớp biển dâu
Phù du tán tụ rầu rầu tang thương
Biển dâu nào có tơ vương
Tang thương nào có tư lường biển dâu
Sinh vật lại có cái đầu
Lại sinh cảm xúc lại xâu lưu tình
Nào như cát bụi tự hình
Vô sinh vô cảm vô tình nào đau
Đây chim hôm nọ qua mau
Tôi nghe không phải bờ lau bên đàng
Tiếng chim nhỏ nhỏ còn vang

Bay đâu về tận miền man cuối trời
Hồng trần thắm những đầy vơi
Ai hay cơ cảm cuộc đời phù sinh
Chợt nghe tiếng gọi bên mình
Hữu vô tri giác tử sinh hai bờ
Chim ơi, như một giấc mơ !

Tự chiếu rọi mình !

Tháng 5-2005

Tôi muốn tắt ngọn đèn khuya leo lét
Ngồi một mình nói chuyện với đêm thâu
Để lắng nghe những tiếng nói tinh cầu
Lần mò tới tận hoang mờ ốc đảo

Tôi tự vẽ cho riêng mình độc đạo
Hương âm thầm khép kín nẻo tâm tư
Chôn trần gian luôn giốn mặt hạm hù
Rồi lại trách cuộc đời không tri kỷ

Nén góc cạnh để tô màu thâm mỹ
Đề chông gai để bôi phết trơn tru
Lừa dối mình qua mặt những cái ngu
Cho thiên hạ không còn ai hiểu biết

Lòng trống rỗng, nhưng, một hầm bí mật
Kết giao lưu, nhưng, một lũy bao quanh
Khi một mình đếm lại những trông thành
Nhưng bản ngã, vì mình, không bỏ cuộc

Chính người, sợ rọi pha ngọn đuốc
Chính người, đã hỏ mặt nhà người
Thì tại sao lại trách cứ cho người
Nếu họ hiểu để gì người sống được

Tôi nhắm mắt nhìn khung trời phía trước
Tôi thu mình ngó lại quãng đường qua
Đã như thế thì đứng có kêu ca
Đèn khuya khoắc nhìn nhà người rúng rẩy !

Còn đó cơn mê !

Tháng 6-2005

Ngày mai băng giá lên ngôi

Bên dòng chuyển hóa lở bồi tang thương
Xác xơ cát bụi bên đường
Nắng mưa tàn tạ gió sương tiêu điều
Ngày mai như tiếng vạc kêu
Lâu lâu vắng tiếng quạnh hiu cuối trời
Mịt mờ ảo ảnh chơi vơi
Nổi trôi bèo bọt trùng khơi sóng cồn
Ngày mai rũ bóng hoàng hôn
Đường xưa còn có lối mòn đi qua
Chân trời một góc sương pha
Vấn vương giả huyễn la đà bèo mây
Ngày mai buông thả đôi tay
Cho hay còn mất đông đây mà chi
Khép hờ một khóe bờ mi
Nhìn trong cát bụi còn chi phong trần
Ngày mai vẽ nét phù vân
Móc tranh phù thế treo tầng phù sinh
Trần gian chiếc bóng vương hình
Nhân gian bỏ ngỏ tử sinh đi về
Ngày mai, còn đó cơn mê !!!